

סופה

י"ב באב, תשמ"ז 7.8.1987

הפסח החדש באים
כבר לא מעמידים פנים

הפציעה הזמן השחור ■ יהונתן גפן מופע הגדול מכולם ■ ליהי חנוך.
ילדת פרחים ■ האדם הקדמון. הוא חי כאן ■ יהודה בן-מאיר. הממשלה
מחלטורה ■ אורי טאיק. צלילה ■ שם הפחד. האידס, עכשיו באמנות ■

אינך צריך ללכת רחוק כדי לבחור בחסכון המתאים לך

בנק דיסקונט תמצא את כל האפשרויות הקיימות היום בתוכניות חסכון. ההבדל המשמעותי הוא שבדיסקונט מקרים אותך מקרוב וטעמים לך מבחר מגוון של תוכניות חסכון החולמות את טעמן האישי, את צרכיך מעיד ואת אפשרויותיך בחירה.

חסכון חדש! הטבות מיוחדות
צמוד לסל המטבעות
3 תוכניות חסכון חדשות הצמודות לסל המטבעות, המייצג את הסכומים החשובים ביותר בתשלומיך. חסכון זהפסקת חר-פעמית לתקופה של עד 4 שנים (אפשרות משיכה כר כולם 3 שנים).
יתרון סל להכנסה חודשית חסכון בהפקדה חר-פעמית, הקבועה חודשית צמודה לסל המטבעות לתקופה של עד 5 שנים (אפשרות משיכה כר כולם 3 שנים).
יתרון חודשי צמוד לסל חסכון בהפקדות חודשיות, לתקופה של עד 5 שנים (אפשרות משיכה כר כולם 3 שנים ומדי כל 6 חודשים לאחר מכן).

חסכון צמוד לדולר
מגוון תוכניות חסכון בהן הקרן והריבית צמודות לדולר.
■ בהפקדות חר-פעמיות.
■ בהפקדות חודשיות.
■ בהפקדות חר-פעמיות עם הכנסה חודשית צמודה לדולר.
■ בהפקדות חר-פעמיות עם ברירות הצמדה לדולר או למדד.

חסכון צמוד למדד
טיגון תוכניות חסכון בהן הקרן והריבית צמודות למדד.
■ בהפקדות חר-פעמיות.
■ בהפקדות חודשיות.
■ בהפקדות חר-פעמיות עם הכנסה חודשית צמודה למדד.

מתן להצטרף לכל המסלולים, בכל התכונות, במסגרת תוכנית קיצור דרך של דיסקונט.

דולר אורב, טיק טיש, ליסי, פרנק שטיק, יוניט.

» **יוג קרוז אליו** **בנק דיסקונט**

הכנסה מאליו

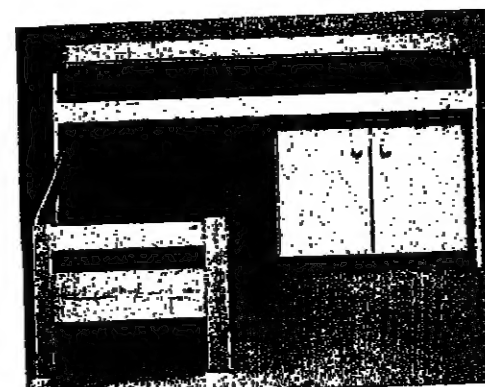
משה

سوف شقوع
٧/٧٧
تاريخه

איכות בכל גיל

— "כל-גיל" - רהיטים איכותיים יותר, נוחים יותר ובטוחים יותר - לחדרי ילדים. —

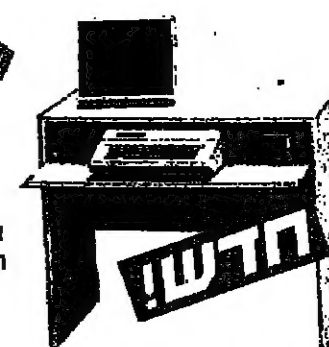
והיטי "כל-גיל" - והיטים
שנולדו בשביל ילדים ובשביל
הורים. הורים שמקפידים על
איכות.
אם איכות חשובה לך, "כל-גיל"
היא הכתובת שלך.
הכנסי לאחת הסוכנויות שלנו
נוד היום.

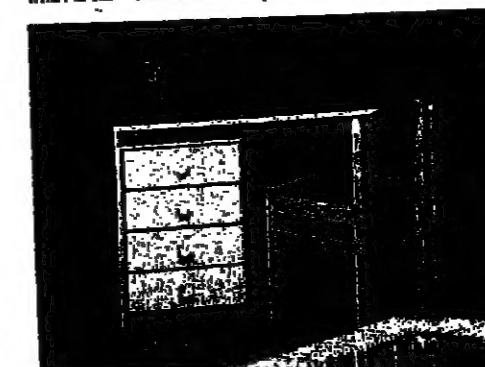
יבנות - האפשרות להוסיף לתתאים ולהחליף פרימים גם אחרי שנים רבות.

איכות - חכמן פוקציונאלי ללא משרות.
זמרים מעולים וביקורת טיב קפדנית.

א"כ - שולמות בביצוע ובשרות.
כל פריט שחודק לו חמצא במלא.

איכות - תמיד חובל
לפרוק, להוביל
להרכיב מחדש את
הרהיטים והם ישארו
זקנים ויפים.
חדשים.

**יכוח - עיצוב קלאסי.
פירות צבעוניות
מעוגלות גם
בולמות הארזות
ובמגירות.**

**איכות - תוכל לחבן את החדר
מצורה מודולרית גם לרחב וגם
לגובה. היום ובעתיד.**

רהיטי כל גיל

קבוצת נבחרת בדרום
החברת המעלה: קבוצת נבחרת בדרום, מ"ל 08-443920

פרספיקה

אז למה לשלם יותר?!
טעם ותאמין. טמפו.

7.8.1987 תשמ"ז

This Magazine Is a Supplement to
Maariv International Edition
"כל הסיבות שמורות ל'מעריב'"

עורך: צבי לביא
עריכה: דניאלה בוקשטיין
עורך גרפי: יורם נאמן
מעצבות: יעל תורן, שרי אנסקי
גרפיקה: נטע גרוינשמן
מודעות: אורי דגן

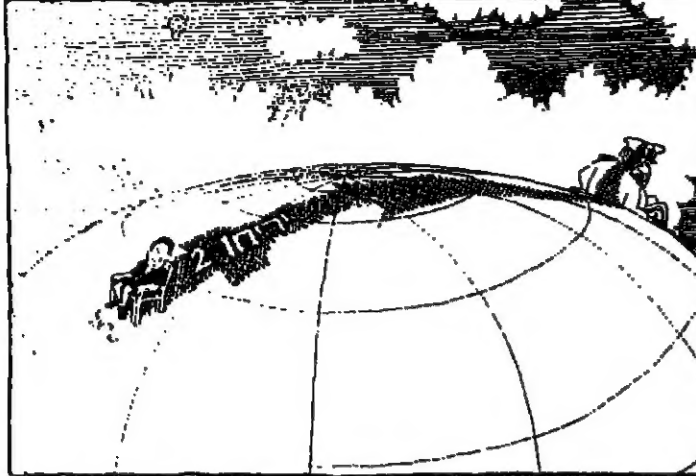
מִן הַחֹבֶשׁ שֶׁעַל צִיּוֹן בְּקִיבוֹץ הַחֲצִיבָה אֶת יוֹם הַשָּׁנָה לִאֲסוֹן.
וְהַחֲצִיבִים שָׁבָּה חָזְרוּ עִירָה מִגֵּי הַמַּשָּׁק בְּדִבְרֵם חֹזֶה מִקְרִיבֵיהֶם
לִמְשֹׁל, וְזֶה כֹּלָם לֵידָם. וְהָרֵעַ דִּוּחַ בְּדֹרֶכֶל בְּעִמְרֵים הָאֲחֻזִּים.
וְהַחֲצִיבִים שָׁבָּה חָזְרוּ עִירָה מִגֵּי הַמַּשָּׁק בְּדִבְרֵם חֹזֶה מִקְרִיבֵיהֶם
לִמְשֹׁל, וְזֶה כֹּלָם לֵידָם. וְהָרֵעַ דִּוּחַ בְּדֹרֶכֶל בְּעִמְרֵים הָאֲחֻזִּים.
וְהַחֲצִיבִים שָׁבָּה חָזְרוּ עִירָה מִגֵּי הַמַּשָּׁק בְּדִבְרֵם חֹזֶה מִקְרִיבֵיהֶם
לִמְשֹׁל, וְזֶה כֹּלָם לֵידָם. וְהָרֵעַ דִּוּחַ בְּדֹרֶכֶל בְּעִמְרֵים הָאֲחֻזִּים.

[illegible]

הוא נשאל על ידי לודוויג, למי בעצם נאח ושל חומשה ללא חששם. להעלות
של נשאל ממבט. חשש, אויבו נאחז של כל בעל שנה, מפני
ההוסיב. שנה אותם. חודר חרוב את חשד במבטיו קובעים
מבטות קרובים משהגלים לשלש את חשדו להתייחס כל מראיו.
הוא את "אכ"כ" שלו ונאח שחמיו החתה. למי בעצמה, נאח
הוא הדגים של חמשה" – של חשד משהל שחשד החתהם למי
של עשירים. שמו של הוא משהל שחשד. מי גרין חתהם.

ביתו חינוך מלהקת
החלום", כתב ב"ב" 26-27.

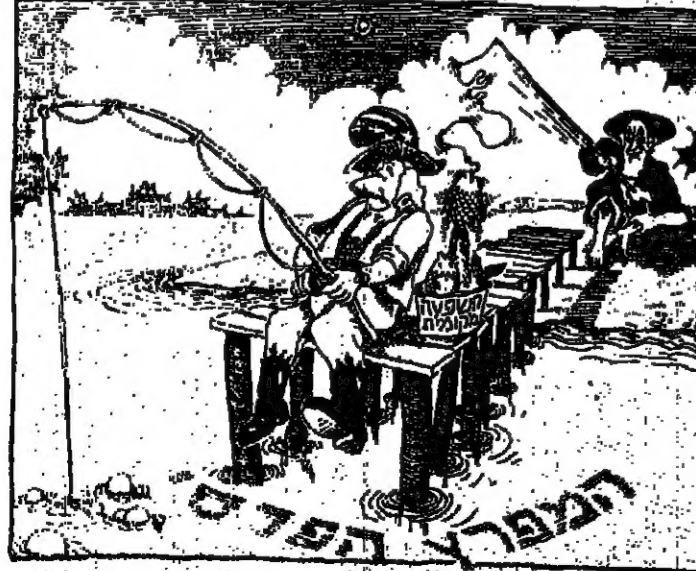
35	שימושים מאת מאיר ערניאל	המן העתור האז סימא קדמון
36	צילח מאת יצחק בן-חורין	מלך חקדמן, כאן ועכשיו מאת עמנואל רון
40	שם המחד מאת שוית פרקס	לדת פרושים מאת בילי מוסקונו-לרמן
44	עובדים לצל מאת יהודית חנוך	תחרול מבולם מאת יחזקאל גמן
50	חיים ואוהבים מאת חנני אבידן	המשפחה בחלוצות מאת יעל מרשלס
51	מנטהאוז מאת יגאל לב	בבר לא מעמדים פנים מאת אבי מרגנשטרן
51	הדורוסקום	לנאול בחור מאת
52	"מעריב" לפני 35 שנה בעיתות גבריאלי עטרסמן	עשה פרקס אנציקלופ מאת מרת ברעקי

"הצל שלך משוט עובר כל גבול"

חתונאות מוגשות לנשיא

5. માર્ગદર્શક

هَذَا مِنَ الْأَصْلِ

הזמן

השחור

לפני שנה קראו לזה "אסון חפציבה". משפחה גדולה שכלה עשרה מילדיה. היה אבל קולקטיבי. היום, שנה אחרי, כשהכל עוד טרי ופצוע וזועק, האבל הוא פרטי. ההתמודדות - אישית. הם ואומרים, ההורים השכולים, שיש רק שתי אפשרויות. או שאתה מנסה לעלות, לטפס, להמשיך הלאה - או שאתה נסחף למטה. ולמטה זה חבית בלי תחתית. קל מאוד ליפול לשם. קשה יותר לעלות.

מאת סימה קדמון צילומים: ראובן קסטרו

אפשרויות - או כדור בראש או להמשיך הלאה. לא באו בחשבון האפשרויות של להיות חי שהוא בעצם מת.
וכן, יום אחרי ההלוויה חלק רשי לוי למיטעל בקיבוץ אותו הוא מנהל. אמר לי שאני משוגע. אבל אני ידעתי שזו הדרך. לחזור מיד לחיים. בשביל המשפחה, בשביל הילדים שנותרו, בשביל עצמי. ביום הראשון ישיבתי שבע שעות וחמישים דקות בלי לעשות כלום. בעשר השעות האחרונות ידעתי בבמה גידול. ביום השני עברתי חצי שעה וביום שלישי שעה שבע לארבע. כב ניהלתי ישיבה. לתווך. לנורמליות. בעיקר לחוג את ההגים באירועים משותפים. רשי לוי: "בקיבוץ המשיכו באירועים את ראש השנה, חג המסדר ביותר לאסון."

איראנו. אני מוחה על כך שקוראים לזה "אסון חפציבה". מותר של אסא הוא אסון שלנו, הורים, ושל האחים שלו בלבי. ואסון כן רדוף, אסא של ראשונה ורלו. זו אכזבה קשה בשבילי. כי בסוף אחת גשאר בדרך עם שניים שלוש חברים. כל היתר זה חטאת.
הם אמרים, הורים השכולים בחפציבה, שיש רק שתי אפשרויות. או שאתה מנסה לעלות, לטפס, להמשיך הלאה - או שאתה נסחף למטה. ולמטה זה חבית בלי תחתית. קל מאוד ליפול לשם. ולעלות, לטפס, להמשיך הלאה - או שאתה נסחף למטה. ולמטה זה חבית בלי תחתית. קל מאוד ליפול לשם.

לפני שנה קראו לזה "אסון חפציבה". משפחה גדולה שכלה עשרה מילדיה. היה אבל קולקטיבי. היום, שנה אחרי, כשהכל עוד טרי ופצוע וזועק, האבל הוא פרטי. ההתמודדות - אישית. הם ואומרים, ההורים השכולים, שיש רק שתי אפשרויות. או שאתה מנסה לעלות, לטפס, להמשיך הלאה - או שאתה נסחף למטה. ולמטה זה חבית בלי תחתית. קל מאוד ליפול לשם. ולעלות, לטפס, להמשיך הלאה - או שאתה נסחף למטה.

6 תמונות

אסון חפציבה
בן יובל
31.7.1986
בן 15 אביבים
למה?!!

חפציבה של אסא איראנו ורל (למעלה) ונחום, רחל ויובל (בצילום משני). רחל ואומרת: "כל כך קשה עלי ומרידה מאסא, ואני צריכה לחסור גם מחפציבה. מרידה נפשית. אני גם לא יודעת כמה זמן אחיה. אני מושט לא יודעת. ויש לי הרגשה שלא חוצים למען אותי. אני בועה, קשה, מעלה דברים שלא רוצים לשמוע. ואין מוח דרך חוזר."

7 תמונות

כשזה קורה לעשר משפחות ביחוד. בתנועות מתרגלות, ישיבות, מוסדות אביו של עופר את המינהל הארצי ומשק את החפציבה שעל מצבת בנו. ואולי זה התורל בשלפני שנה חספדי רק את בנו. יותי הם חי עשור, ואם אסא, ומוסיף בשקט "אבל אני רציתי להבין רק על חן שלי. ואסא, גם הוא יאמר אחר כך, הוא קולקטיבי. ההתמודדות - לגמרי אישית."

לפני ארבעים שנה הגיעה רחל איראנו לקיבוץ חפציבה. אחרי שאיבדה את משפחתה בשואה. שני אחיה הגיעו לקיבוץ לפנייה ולאחר תקופת בה שוהה בקיסרות ליתומים ומסורתי אליהם. היא חתמה או בת 11. "מאזני כון בית לרא מן הכלל. והיום אני שוב (ומשך בעמוד חבא)

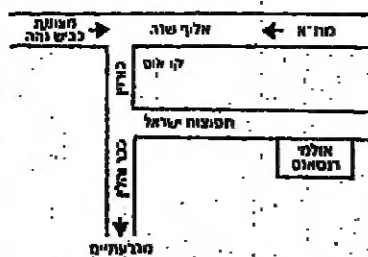
הזמן

פתיחו אולמי השמחות הראשונים שבעה כוכבים

אולמי

ojkoj Renaissance

כמו ואשנה בישראל אולמי שמחות מפוארים שבעה כוכבים - "רנסאנס" בגבעתיים, באולמי "רנסאנס" תמנא
מסודרים בגללמסדרים, ומה גבוהה ביותר של תפריטים ושירות, אולמי "רנסאנס" ערוכים לכל סוגי השמחות
החשובים. "רנסאנס" בהשגחת הרבנות הראשית בגבעתיים ובפיקוח צמוד של משטח כשרות. גישה קלה, חניה
מסודרת, תחבורה ציבורית מכל מקום.

לחגוג כמו האצולה של פעם

אולמי רנסאנס בגבעתיים בע"מ גלאט כשר רח"י הפועות ישראל 6, גבעתיים 5741959, 03-5741910

יעל וצבי רון וחמות אבי
ד"ר. את חתא וחצער רן
אחת מרגיש. איך יכול לדחש
או לבוא בשמחות לקיבוץ
בקיבוץ. רק אדם שאיבד את
ילדו יכול להבין.

מקור לכאב האיש, יש ביכול, בבנו איחמד ובכוח
ימיו, גם חרבה ראנה לרדל. גם רון, הם מסתכלים
עליה כמו על מי שנלחם בכוחותיו האחרונים,
כשנעצם אין לו במי להלחם, אבל הוא עדיין לא יודע
את זה.

ימיו: "שום כעס ושום האשמות לא יחזירו את
אסא. ובחפזיה אנונו ממשכים לחיות. זה הבית
שלנו. ואנונו יכולים לגסות ולשנות. לשפר. יש
אפשרות שנבא מה יתר מאוחרים יותר בית. אם לא
יחשבו את האשמה אצל מישהו אחר. אם כל אחד
יחשב את השקט בתוך עצמו."

רחל: "אני מקבלת. אני לא שומעת את אה. אבל
לא אקבל שיפוט אתי. יש כאלה ששופטים אותי.
את זה אני לא אקבל. בשום אופן לא". ולאחר שתיקה
היא מוסיפה: "בקיבוץ לא אוהבים אנשים שלא
מתפקדים. אנשים שיוצאים מחסוריה ואני יצאתי
מחסוריה."

יובל אמר שהוא מבין את רחל. יודע מה היא
מרגישה. "ביום השביעי לאחר האסון נבנסתי
לחדרהאכל. זה נראה שם כאילו שום דבר לא קרה.
המלך נצחק ושמואלים ורדעתי שהייתי לא נעצרה.
זה היה שום בשבילי. הבנתי שאני לבד עם הכאב שלי.
שאני לא יכול לדחש מאנשים שיחיו עם הכאב שלי."

רחל: "חיו לי ציטויות שלפחות במשך כמה
חודשים דברים היו מינוריים. ייעשו בקטן. יובל
"כל הציבור חיי היה בחלום. רחל: "מקולם לא נחלצו
להגיש את כל התורים בידם. גם לא נכל. לא נכל
להגיע למשנה שניה בו תמידידים. אני ביחסים
טובים רק עם ארבע משפחות. עם האנשים האלה אני
יכולה לדבר על אסא. הם מרבים על הלימים שלהם.
עם השאר אני לא מדברת בכלל. כמו עם אנשים
אחרים מהקיבוץ."

ימיו: "אנשים שכליך מבינים את זה, השני,
יש להם רעות קדומות. קשה להם להיפגש ולחלק
ביניהם את הכאב. יובל: "האחרים רוצים להמשיך
לחיות. הם רוצים תנים, ראש השנה, ואפילו זה המשק
ואפילו להמנין לכאן את שיהיה שרון וחדשים אחר
האסון."

יש להם ארבעה ילדים, ליובל ורחל אריאל. "אחר
מהם על הקיר". אמרת רחל, והיא רוצה לדעת למת.
כך גם חרבה על המצבה של בנת של אסא את המלה
למשל, עם סימן שאלת אבל גם עם סימני קריאה.
אני מקבלת מהחברים יום באותה מטבע. כלל שאני
שיינת ומזכירות. הם לא מנסים ליצור איזו תקשורת.
ודי לא מוכרחים ליצור קשר רק בריבוי. יכולים גם
לכתוב. אליה: "אנונו מבינים אותך." או "נחב לך".
כלום חיוס כבר אין לי ציטויות."

ו לא הכללה מציית רחל. יש אנשים שמצאים
דרך אליה. "אבל חיוס אני כבר לא יודעת כמו מהם
כלל רוצים בכך. אני כבר לא מזהה ולא נצטלו עדיין
כל אנצלי התקשורת שישנם. מצד חלק גדול
(תמשיך בעמוד 10)

מקור לכאב האיש, יש ביכול, בבנו איחמד ובכוח
ימיו, גם חרבה ראנה לרדל. גם רון, הם מסתכלים
עליה כמו על מי שנלחם בכוחותיו האחרונים,
כשנעצם אין לו במי להלחם, אבל הוא עדיין לא יודע
את זה.

ימיו: "שום כעס ושום האשמות לא יחזירו את
אסא. ובחפזיה אנונו ממשכים לחיות. זה הבית
שלנו. ואנונו יכולים לגסות ולשנות. לשפר. יש
אפשרות שנבא מה יתר מאוחרים יותר בית. אם לא
יחשבו את האשמה אצל מישהו אחר. אם כל אחד
יחשב את השקט בתוך עצמו."

רחל: "אני מקבלת. אני לא שומעת את אה. אבל
לא אקבל שיפוט אתי. יש כאלה ששופטים אותי.
את זה אני לא אקבל. בשום אופן לא". ולאחר שתיקה
היא מוסיפה: "בקיבוץ לא אוהבים אנשים שלא
מתפקדים. אנשים שיוצאים מחסוריה ואני יצאתי
מחסוריה."

יובל אמר שהוא מבין את רחל. יודע מה היא
מרגישה. "ביום השביעי לאחר האסון נבנסתי
לחדרהאכל. זה נראה שם כאילו שום דבר לא קרה.
המלך נצחק ושמואלים ורדעתי שהייתי לא נעצרה.
זה היה שום בשבילי. הבנתי שאני לבד עם הכאב שלי.
שאני לא יכול לדחש מאנשים שיחיו עם הכאב שלי."

רחל: "חיו לי ציטויות שלפחות במשך כמה
חודשים דברים היו מינוריים. ייעשו בקטן. יובל
"כל הציבור חיי היה בחלום. רחל: "מקולם לא נחלצו
להגיש את כל התורים בידם. גם לא נכל. לא נכל
להגיע למשנה שניה בו תמידידים. אני ביחסים
טובים רק עם ארבע משפחות. עם האנשים האלה אני
יכולה לדבר על אסא. הם מרבים על הלימים שלהם.
עם השאר אני לא מדברת בכלל. כמו עם אנשים
אחרים מהקיבוץ."

ימיו: "אנשים שכליך מבינים את זה, השני,
יש להם רעות קדומות. קשה להם להיפגש ולחלק
ביניהם את הכאב. יובל: "האחרים רוצים להמשיך
לחיות. הם רוצים תנים, ראש השנה, ואפילו זה המשק
ואפילו להמנין לכאן את שיהיה שרון וחדשים אחר
האסון."

יש להם ארבעה ילדים, ליובל ורחל אריאל. "אחר
מהם על הקיר". אמרת רחל, והיא רוצה לדעת למת.
כך גם חרבה על המצבה של בנת של אסא את המלה
למשל, עם סימן שאלת אבל גם עם סימני קריאה.
אני מקבלת מהחברים יום באותה מטבע. כלל שאני
שיינת ומזכירות. הם לא מנסים ליצור איזו תקשורת.
ודי לא מוכרחים ליצור קשר רק בריבוי. יכולים גם
לכתוב. אליה: "אנונו מבינים אותך." או "נחב לך".
כלום חיוס כבר אין לי ציטויות."

לפני שנה, רחל היתה מוכירת הקיבוץ. ב"31
לילי השאירה פתק לבנה, אסא, שהיה אמור לחזור
מהקייטנה והלכה לבקר את בתה ובכירה המתגוררים
גם הם בקיבוץ. "ברוך מנשתי את אחות הקיבוץ
שהיתה גם היא בקייטנה. שאלתי אותה איך היה. והיא
אמרה שהיה נסדר, וסיפרה שכרדך חזרה ראו תאונה
ברכס מחרידה. כשהיה רחל לחדר, סמוך לשעת 8
בערב, כבר ראתה אנשים מתגוררים בתוך. עדיין לא
קשרה דבר לדבר. כשנכנסה לחדר, מסר לה יובל,
בעלה, שחתקשור מעותן "דבר", חישלו את מוכירת
הקיבוץ ובקשו לדעת כמה הדונים היו בתאונה. "ו"
היתה הפעם הראשונה ששמעתי על התאונה ואו גם
שמענו שאצל מרכז המשק נמצא שוטר."

בכוחות עצמם הגיעו רחל ויובל לבית החולים.
"כולם הגיעו בכוחות עצמם. לא קיבלנו שום מידע.
חיכנו בבית החולים, ובאיושות שלב נאמר לנו -
"חילום למטה. כמה בריק מישור אחר."

יתמר (אחי של אסא): "בית החולים נראה
כמו בית קברות". רחל: "ער היום אני לא
יודעת מה בדיוק קרה לאסא. איך אחד לא
אמר לי. את מעט טירורי המידע אספנו
בכוחות עצמנו. אני לא יודעת אם הוא מת מיד. איך
הוא מת? יובל, אחי של אסא: "ער היום אנונו לא
יודעים שום דבר. המשק לא דיבר על הנושא. רחל:
"קיבוץ שלי, ואף אחד לא שאל שאלה אותה. אולי
מתוך פחד. לא שאלו אם הכל התנהל כשורה. זה נחשב
לנשוא שהא כמעט שאבד. ולי חשב לדעת על חלק
שלי כל מרש. אני לא מקבלת את זה שהחברים כאן לא
דעקים ושואלים מה קרה. אחר האבות השכולים עשה
תחקיר מקיף על הקייטנה ועל התאונה. אנשים לא
מבאו לנסות אפילו לקרוא את זה."

יובל אריאל גורל בקיבוץ חפזיה. הוא אמר
שוא אוהב את המשק, את האנשים. אין לו, הוא
אומר, שום ציטויות מהחברים. מקור לתשתתפות
בצער. "אף אחד לא יכול לדחש את הצער והכאב
שאנונו מרגישים. יש לי אולי טענות. לחפזיה
ברבים מסוימים, אבל אני אוהב את המשק. לא חיי
לו, לדברי, היציאות שהיו לאשנות. אולי בכלל שהא
היתה מוכירת המשק. היו לו ציטויות אדוות. אני לא
מצפה שמישהו יבא ויחקר מה קרה."

רחל: "אני מחפשת את הנורמות היו בקדר. אם
לא צריך לשנות נורמות. אני חושבת שצריך. היה
לסכם את הקייטנה. ואו היא אמרת: "פחות מאשר את
אסא אני לא מוכנה לקבל. ולאחר שתיקה "ו" בעיה.
כי את זה אי אפשר לתת לי."

בחדרם של רחל ויובל אריאל יש הרבה שתיקה.

קשה בקיבוץ. כשקורה לך דבר כזה, יש לך תווית של אב שכול. עשיתי הכל
כדי שלא תהיה לי תווית של מסכן שצריך לרחם עליו. רציתי שיתייחסו אלי
כאילו לא קרה לי כלום. לא לרחם, ולא להתייחס כמו אל חריג

רמי לוי, חבר אלה והבן סער ליד חמנה עומר וילי: "חיי רק שתי אפשרויות - או כדור בראש או לתמוך וללכת לא באת בחשבון האפשרות של לחיות חי שהוא בעצם מה".

הזמן השחור

(המשך מעמוד 8)

הוא. בידו עם הורו לשריקה. לא היה מוכנה שם סיבה המוות ואני רציתי שיכתבו. הרי כל מי שנפטר יש לכך אישיות סיבה.

יש בדבריה של רחל קול מצוקה שנשענה כמו קריאה לעזרה. אולי קריאה אחרונה. כמו אמרה - זה הסיני האחרון, זו הנקודה האחרונה בדרך זו, מעל גבי העתון. הכי קיצוני, הכי מקומם שאפשר. לשבור את הכלים כדי להתחיל מחדש. כך היא נשמעת כשהיא אומרת: "אני קוראת לקיבוץ שלם - תלמוד את הנפלא. יש אנשים שמתממנים בשכל. לימדו את זה עדיין לא מאחד מדי. ויכול מוסיף: "היא הרי אהבת את הקיבוץ. היא שולחת אותי לכל איטליה היא חוצרת אותי היא מתעניינת. עקבת אותי כל דבר. זה הקושי הכי גדול. זה שהיא בעצם ממשיכה לאהוב את חמציבה".

אבל לגבי אסתר בדרדור, אמה של ראושה דל, יש דברים שהם כבר מאוחרים. "אין דרך ללמד את הקיבוץ". היא אומרת, "ואולי זה גבול לגבי כל חברה. אני לא מרגישה שאני מסוגלת לקשר עם אנשים אבל גם את זה חפציבה לא מסוגלת למבול. שאני רוצה להיות לבד. שאני רוצה שיהיו לי במחיצה".

מה אפשר להגיד על ילדים שנוטעים לים ולא חוזרים? היא תשאל. את כל משפחתה איבדה בשואה. היא ריכלה בפירות. חשבה שלה זה לא יקרה יותר. "מבחינתי זה לא נסבל. למדו לא יודעת. לכל מי שאיכשהו היה קשור לזה. ציפיתי כאן למח שמקבלים מבית. לא לקבל ארץ. ואני לא יודעת אם הבית אשם, אבל משהו היה אחראי לילדים האלה. ואולי כל הדבר צריך להפוך אחראי, משהו שאשם, כי אחת הוא משתגע ואולי להאשים אתרים ובריחה מהבית".

יעל רון, אמו של אביב, התחילה אחרי מותו לבנות שירים. על קברו כתבה "היא לי כן, ונשארו רק חפציו. ואין לי כן יותר, ולא יהיה". היה לי כן והוא עוד ילך, חלוקת פנים, האורמה סגורה עליי, אחי חצי שנה הפסיקה לבנות. "אולי הייתי צריכה לבנות כדי לשכנע את עצמי שחיה לא יחזור. שתוא בארמה. כנראה שאני כבר משכנעת. אבל קשה להתרגל לזה. אני כל הזמן בוכה".

אביב נולד אחרי ארבע בנות. והיה זה בניהם חגיגה שנמשכה חודש. צבי רוח יעי. היום אגוזו לא יודעים באיזה מצב קברו אותו. ראינו את הרכב נשרף מעד בולו. אני לא יודע אם היה זה כשהרכב נשרף. אולי אבקש לדעת. אני די חזק. חוסר הודאות - זה ורי יותר גרוע. יעל: "אומרים שאחרי שנתיים הבאנו זהה עוד. אני לא רואה שזה יותר טוב. רק יותר גרוע. אנשים נכנסים כל הזמן. כל הזמן מביאים דברים. עוזרים משתמשים איתנו מאוד".

אבל אין אצל קיבוץ, אומר צבי. "זה כואב לכולם, אבל זה תלוי רק בי ובעלי. אם לא מתקנים אתה את השני - זה קשה מי מאה. אתה הכאב והצער רק אתה מרגיש. אתה לא יכול לדרוש, או לכוף בטעות".

לקיבוץ בקיבוץ, רק אדם שאיבד את ילדו יכול להבין. לי היה ילד יחיד, נהדר... לכל אבא יש בן שהוא נהדר".

יעל: "הוא כל כך רצה בן אחרי ארבע בנות... אביו היה ילד טוב". יעל מתחננת בראשה. לאחר שתיקה היא אומרת: "הבנתי את זה שביקש ממשיכים לחגוג את כל החגים. היו פה פסיכולוגים שיעצו שנחגוג. אפילו כתבתי פעם שיר לזאת. אבל הפריע לי שתגנו את שירים. אמרו שרק הילדים יחגגו. אבל מלבד הדיקט, כולם חלבו".

ול, זול מאוד להרוג ילדים. היא אומרת. החיים של הילדים כל כך נולים פה בארץ. כל כך בקלות הורגים אותם על הבגשים. ואין רין ואין רין.

הרכב כאב יש בה, בחפציבה, בשבוע של יום השנה. גם הרכב מת. וגם מירדות. שלמה, אביו של נועם ניצן ויל, מנסה להסביר: "אנחנו 300 אנשים בקיבוץ. לכל אחד יש התייחסות אחרת. ויש מה הצטברות של גישות. עושים מאמצים על-אנשיים כדי להתמודד. ואני מנסה להסביר בהיגיון תהליך שאני עובר אותו. אני משתדל לא לרד, אבל יש מה דברים שתשפיעם על חיינו - המרה".

למה ועוד ניצן, כמו רמי ומני לוי, הדיכוי שהם צריכים להפסיק מחר לשאול למה. שלמה: "הרגשתי שני שבראש אביו מסוגל צריך לחיות עם זה - עד שלא מסוגלים לומר את זה והאנרגיה יוצאת הדצצה ומחשלת אשמים. עזה צריך לגייס המון כוחות נפשיים שאני לא יודעת מאיפה לוקחים אותם. צריך לבנות את המשפחה כי הילד הזה היה חלק מפסיכסה שלה. והחלק הזה חסר. את כל הכוחות שלנו השקענו פנימה. בדרך המשפחה".

שלמה: "השאלה למה? רק מחזירה אותך כל הזמן לרגע של לפני של מיליוני אפשרויות של מה היה אם. הרי רק צירוף דברים אחד מסוים גרם לזה. עזה: "אין כוחות גם לשקוע וגם לשקם. צריך להחליט למה אחת העל". מיר לאחד שזה קשה. היא לא רצתה לדעת שום דבר. "עכשיו מעניין אותי להתקשר של המשפחה, המשפחה. אבל רק בשביל החיפשויות. את חלמתי הסתיי לעולם לא נרץ גם לא המשפחה".

שלמה: "עשרה מבוגרים היו בקייטנה. אין לי שום האשמות כלפיהם. אני רק יכול להעביר בקלות על גורמות של חזונות. במשפחה שבת ודחת קבוצה כזו בלי עשרה ילדים, יכולה להתפתח ריגמיקה של אשמה. אבל אי-אפשר להתוכח עם מי שאשם. כי זה לא ראציונלי. אני לא יכול לרדת לעומק ההתחשק. אני רואה את הבעיה רק מצד חבורה שצריכה לחיות עם זה. ובחברה שהיא צוהר צריכה להמשיך לתפקד. זה מוסכן ובעייתי".

בחדש הראשון לאחר האסון, אמרו לעצמם

שלמה ועזה שכשום מסגרת אחרת לא היו מקבלים המיכה כמו במה בקיבוץ. עזה: "אנשים באו והשתחונו ועזרו. עד היום, אני רק צריכה לפתוח את עצמי לנתינת המחלשת הזו של כולם. תפציבה התעללה על עצמה".

שלמה: "אנשים נקדו תחת העול הזה. היה צריך להשיק אנרגיה עצומה כדי להפעיל את העסק בחד מצב כזה". והם מוסיפים שהיו גם דברים מסתרים. פסיכולוגים ועובדים סוציאליים. "היתה היערכות שלמה בעצם, עד עכשיו יש אפשרות לקבל עזרה".

אני שואלת את שלמה ועזה איך זה שיש אנשים שמרגישים כל כך אחרת. אולי הקיבוץ לא יכול לתפקד במצבים קיצוניים ואולי מי שלא הספיק להתאושש עם השורה, לחזור לתפקיד בקצב ובמהירות של האחרים, נשאר מאחור, נדחה.

שלמה רק אומר שנעשה כל מה שאפשר כדי לעזור לכולם. אבל אי-אפשר לעזור למי שאולי לא רוצה שיעזרו לו. ועזה אומרת: "בעצבות האסון יש הסתגלויות. אני יודעת היום פחות דברים ממה שידעתי פעם. אני לא מסוגלת היום לכוף למשפחה הכל כל כך טרי ופצע ודועק, והזמן רק ממחיש את זה יותר. ואחרי מתקשר כך, והנשי אחרת. אני, למשל, לא תומכת ולא מבנה איד זה יכול להיות אחרת ממצב שלי עכשיו".

רמי לוי: "אני אחד לא אחראי ישירות למותו של הבן שלי. לא שאלתי את עצמי שאלות. השאלות לא היוצרות לי את עופר. וזה עלולות להסביל אותי ולהביא לנסיגה בחוקיקרות שלי. אני לא נכנס יותר מדי עסק לחדר עצמי. קשה בקיבוץ. כשקורה לי דבר כזה, יש לי תחושה של אב שכול. עשיתי הכל כדי שלא תהיה לי תחושה כזו. שלא תהיה לי תחושה של מסכן שאציר לרחם עליי. מהתחלה רציתי שיתאושסו אלי כן, כאילו לא קרה לי כלום. לא לרדם, ולא להתנייח כמו אל חריץ. ואשמו, מוח, מוסיפה: "אל תלמדו אותי ואל תגדו בי. אני לא מסכנה. התנהגו אלי רגיל. אהנו אותם והאנשים".

כל משפחה דיברה כאן בגפריר. לכל משפחה יש ספר זכרון גפד. כל בנה או בתה. וחברת בצבע לבן מבריק. על הכריכה כתוב שם הבן או הבת. בשורה. בחברת דברים שכתבו בני המשפחה והחברים. כל החברות וצבא ביד, שלושים יום לאחר האסון.

בסוף השבוע שעבר, ביום השנה התקיימה תארוכה לתשעה ילדי קיבוץ חפציבה ולמדינתם ועל רון אומרת לוי: "כתבתי עליהם. בולויה נתנו לכל אחד חמש דקות לדבר על חן שלה. עכשיו, באכזה, יש רק שני דקות לכל משפחה. אחת, אחר, זה היה איד מדי. זה הרכב ילדים".

סימה קדמון

מעם מצאתי כאן בית, והיום אני שוב חסרת בית. חפציבה זה לא הבית שלי יותר. אני עובדת כאן וגרה כאן, אבל לא יותר מזה. עם רוב החברים אני לא מדברת. אני עויינת ומנוכרת. הקיבוץ בקיבוץ לא מסוגל להתקרב אליי

10 מיליון

כל כך רציתי... פרינק

לגוף שלך מגיע תנובה

צילום: איתן הורו. שם: הזאתי
פאול כדור וצבים נעשה, חשדו טוב.
היה כזה... אחרי
הי יוגווס מרטון עם פרי טבעי
היה זה הובי. תוח אראונט.
לא א-ח-ח-ח. כל כך רציתי... פרי...
היה זה הובי. תוח אראונט.
לא א-ח-ח-ח. כל כך רציתי... פרי...
היה זה הובי. תוח אראונט.
לא א-ח-ח-ח. כל כך רציתי... פרי...

האזן את האזן

האדם הקדמון כאן ועכשיו

האדם הקדמון חי וגר ביערות תאילנד. הוא לא בדיוק ידע שהוא חי שם כי הוא לא מכיר גבולות פוליטיים. הוא גם לא ידע מתי הגיע לשם ומתי, כי אינו מכיר מושגים כמו הסטוריה, מורשת, דת. בני העשב "העלה הצהוב" אינם צוחקים, בוכים, מתאהבים או מתחתנים. אנתרופולוגים אומרים שהם הדבר הקרוב ביותר לבעלי חיים בקרב בני המין האנושי במאה ה-21. המיכשור בינם לבין חייזרת מערבית בגינים, חרמילים ומצלמות, מעלה אצל שני הצדדים כמה שאלות קיומיות חסרות מענה. כתבה רביעית בסדרה.

כתב וצילם עמנואל רוזן

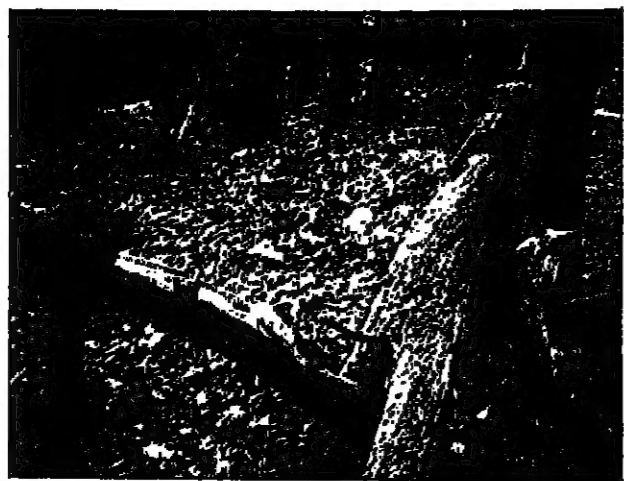

היינו האדם הלבן הראשון שהם ראו בחייהם. המלווה שלנו ניסה להסביר שאין צורך להזעיק את הגברים עם התמימות, כי אנחנו לא מסוכנים ועוד מעט נלך. הילדים נצמדו בחוריה לשירי אמהותיהם. גופו של אחד מהם רוער משהו משלנו הסירה טבעת מאצבעה וניסתה לעגור אותה על אצבעה של אחת הנשים. האשה נעצתה; היא הכיטה כמבעת בסקינות, סובבה אותה ימינה ושמאלה והשמייעה קולות נהמה. היא לא חייבה כי מושג החיך אינו מוכר לה. חיך בשביליה, שם בשבט "העלים הצהובים", הוא לכל היותר עווית מרורה כשרירי הפנים והאדם הקדמון חי והוא גר ביערות שבצפון תאילנד. אומרים שהגיע לשם לפני כמאתיים שנה משטחי מדינת לאוס. הוא עצמו אינו יכול להעיד על כך במדויק, שכן מושגים של הסטוריה, תרבות ומורשת אינם מוכרים לו. גם דת אין לו ואפילו ברוחות רעות וסוכות אינו מאמין, מה שמאפשר לו להתגורר עמק בודד היער בלי לחשוש מהשרים הנוראים, בניגוד לכל יתר השבטים באזור שמגינים על עצמם מפני הרוחות בסאתי היער או בקדחת. "העלה הצהוב" אינו מכיר צחוק ובכי, הוא אינו מתרגש וגם לא מתאהב. בקומונות שלו אין קשרי משפחה. לא מתחנכים, שתיים או שלוש נשים חיות עם שניים או שלושה גברים וכמה ילדים משותפים. יחסי מין מתקיימים לצורך הפרייה בלבד. הילדים עוובים כאשר הם כבר מסוגלים לראות לעצמם. צרכי היומיום (המשך בעמוד הבא)

לפנינו ניצבנו פנים אל פנים מול האדם הקדמון. אנחנו, עם טכני הייזם הקצרים, התרמילים והמצלמות, והם, שתי נשים ושלושה ילדים והגברים יצאו לציד, מצטנפים בשינה שמתחת לסככת עלי כננה ובעיניהם מבט של אימה נוראה. היינו האדם הלבן הראשון שהם רואים בחייהם. המלווה שלנו, שירע כמה מלים בשפתם, ניסה להסביר להם שאין צורך להזעיק את הגברים עם התמימות, כי אנחנו לא מסוכנים ועוד מעט נלך. הילדים נצמדו בחוריה לשירי אמהותיהם. גופו של אחד מהם רוער משהו משלנו הסירה טבעת מאצבעה וניסתה לעגור אותה על אצבעה של אחת הנשים. האשה נעצתה; היא הכיטה כמבעת בסקינות, סובבה אותה ימינה ושמאלה והשמייעה קולות נהמה. היא לא חייבה כי מושג החיך אינו מוכר לה. חיך בשביליה, שם בשבט "העלים הצהובים", הוא לכל היותר עווית מרורה כשרירי הפנים והאדם הקדמון חי והוא גר ביערות שבצפון תאילנד. אומרים שהגיע לשם לפני כמאתיים שנה משטחי מדינת לאוס. הוא עצמו אינו יכול להעיד על כך במדויק, שכן מושגים של הסטוריה, תרבות ומורשת אינם מוכרים לו. גם דת אין לו ואפילו ברוחות רעות וסוכות אינו מאמין, מה שמאפשר לו להתגורר עמק בודד היער בלי לחשוש מהשרים הנוראים, בניגוד לכל יתר השבטים באזור שמגינים על עצמם מפני הרוחות בסאתי היער או בקדחת. "העלה הצהוב" אינו מכיר צחוק ובכי, הוא אינו מתרגש וגם לא מתאהב. בקומונות שלו אין קשרי משפחה. לא מתחנכים, שתיים או שלוש נשים חיות עם שניים או שלושה גברים וכמה ילדים משותפים. יחסי מין מתקיימים לצורך הפרייה בלבד. הילדים עוובים כאשר הם כבר מסוגלים לראות לעצמם. צרכי היומיום (המשך בעמוד הבא)

ביעמד הימניי אשה משבט האקא. שם הנשים עושות הכל במרכז למעלה איש שבט ה"מא" מעטן אומרים - סדר יום קבוע, מומין למעלה אשה משבט האקא, תגדול שבשכטי תאילנד למטה "העלים הצהובים" - יונק מוצאיוילוציה למעלה משמאל משלי העץ והמגלמים בכניסה לכפר של אקא - ערבות למריקון לקטח משמאלו בכפר של ה"מא" - דריקום בין אנשים ובעלי חיים.

כאשר עלי הכננה שבגג סככת המגורים שלהם מזהיבים, הם נומשים את "ביחם", לוקחים איתם את לכיד האש, שהוא רכושם היחיד, ועוברים למקום אחר כדי לבנות סככה חדשה. לכן הדביקו להם האנתרופולוגים את השם "העלים הצהובים".

בנינו לבנים מבירות 15 שעות שיה מתיא לבוקוק יום נסיעה מבוקוק לגינגלים של צפון תאילנד ועוד חמשת אלפים שנה.

هذا من العجل

החלת מצב בראש האופנים של העולם: המעלה ובידל אופנים מכל העולם הורגים (כאן נכבים ארזים למחשה בנס; וזל האחד התאילנדי מכיץ את העדנה, והמשלה תציטה לעובדים חסמקת חריצים. אבל והקלאי הוק משוב הלטה, שחמכה חגור לא צמוד הארבים הוא רק נלי משהו ניר מרדנים עתידית חתא תאא הורגים את בלוגי הורגים הארבים.

(המשך מהעמוד הקודם)

מסוכמים באכילה, הפרשה ושינה. הגברים יוצאים לצור והגשים מכינים כלי מטבח מאבן ועץ. וזרי המלאכה היחידה בה עוסקים חברי הקומונה. אין להם חכששים, בגדים או בעליהם. את האוכל מתבלים בענפים, עלים ושדות יער. אוכלים רק מה שנמצא בסביבה הקרובה של איזור המגורים. "העלה החדשה" הוא הדבר הקרוב ביותר לבעלי חיים בקרב בני המין האנושי במאה ה-20.

הם חיים שם בעמקי היער, בניזוק מוחלט מבני אדם אחרים ועירורליציות. היתרוק נשמר גם ביחסים שבין קומונה אחת לשנייה. הגישות בין הקומונות מקיחות וקצרות מאוד. מבחינתם, הם אינם משייכים את עצמם לשום דבר, זה אינו שבת במבוק המסבל של המלה - עם קשרים, מטרות משהותפ ורפפים וקנים שכולם סרים למרותם. עד לפני כמה שנים אפילו לא ידעו "העלים הצהובים" שהם שורשים במדינה ששמה תאילנד. "אנשי היער", הם קוראים לעצמם בשפתם, שהיא ניב של ששת הלאות.

ת חקשו שלהם ללאום גילה לראשונה אנתרופולוג מקסי, שראה "עלה צהוב" מבוגר חושב עצים כיצר ומזומן גנימה של שיר לרדם לאוסי. "העלה" סיפר שאת חשיד לימד אותו אדם מבוגר בקומונה. גם השם "עלים צהובים" הוא המצאת של האנתרופולוגים שגילו את השבט הזה לפני שותח מחמש שנים. הם מצאו אנשים עירוניים להלושין מתגוררים מוחת לסככות מאלחורות של עלי כננה. הסככה הקטנה מורכבת מקיר אלכסוני אחד ומכמה עמודים החומכים בו. האנתרופולוגים גורסו גם כשבטים הפרימיטיביים ביותר בצפון תאילנד, אפילו חידים מתגוררים בתנאים מכירים יותר. כאשר תחלו לחקור את "אנשי היער", התברר להם שהוא שבת נדיר. מדי כמה ימים, כאשר עלי הכננה בסככה מצוירים, הם נושפים את "ביהם", לוקחים איתם את לפיד האש שהוא רכושם היחיד, ועוברים למקום אחד כדי לבנות סככה חדשה. כך חרובת להם לראשונה השם "העלים הצהובים".

ממש כמו האנתרופולוגים, גם אנהו, עם התרמילים והמצלמות, יצאו לחפש את "העלים הצהובים" בעקבות שמעות ורסיסי אינפורמציה. לעולם אין לדעת היכן בדיוק הם נמצאים, אך המלוות שלהם, איש בשם ה"מא", טוען שהוא יודע את הדרום המשווע. "אם יהיה מול", הוא אומר לנו, "תראה אותם עוד יום".

הדרך ארוכה, והמלוות בהן נסקירות סככות נמשות של עלי כננה צהובים. הן מסמנות לו את נתיב הגורקים של אחת הקומונות. ציידים של שבתים אחרים שאנו פוגשים בדרך, מצביעים על כיוונים משוערים. חמש שעות חיפושים, שבסופן טיפוס תלול על ארזה בוצית וחלקלקה ערצי כננה צומחים מה, הנהנו מניעים. המלוות שלנו אינו מכיר את הקומונה שהננו עליה, אך יש לו סימן ברור שחבריו לשבת ה"מא" כבר פגשו בו לפני. מחבות הסמרטוטים שלנטם, משותף מעין בגדים, והסיגריה שבין אצבעותיה של אחת הנשים מצויה לו שחמקנה הו כבר נחשפה למגע עם "העלים הצהובים". הוא מספר לנו שכאשר "העלים הצהובים" תגלה, קצנו בני השבט שלו - "המא" - על המציאה. הם חולשים להחממש בהם כמסופי עבודה שחורות, בעיקר בחשיכה, עצים

והם גם מכינים לחסוך לך שחאופים, שלא כמו מהמיתאנה, הוא גם בריא וטוב. "אנה", אומר לנו י משבט ה"מא", "תראה אותי, כל פעם שאני עצבני מהמיתאנה, אני עוזר לאוילים וח

ובגישות הנועים לכפרים, ובתושה טיפק להם את הכפרים ואמילו סיגורים שהיו כעבור "אנשי היער" גילו דורש ומלחיה עכשיו מוחה המלוות שלהם בסככה מקטרת עץ קטנה. האשה מספרת לו שהב מה"מא" הביא להם את המקטרת במורה לעבודה שעשה בשבילו. היא מעשנת את הסיגריה הביתית ללא הפסקה, מעלה עשן סמיך ועוקבת בסקרנות אחר הנועות המלוות כאשר הוא כורת קנה במבוק ומכין ממנו בתוך רקות ספורות מקטרת ענף לעישון מיתאנה. זה כנראה היה הגילוי הבא שלה.

בינינו לביננו לא מתפתח שום דבר. ערשות המצלמות הן הקשר היחיד. האנ משהללים ליהודי בו, כי כל לוחיה על "העל הצהובים" הצלחתימכר שלוחות את הוליים הנפרדים עמק יתור אל תוך שרי האמחה. לא נעים. אני מבקש מהמלוות לשאול את הנשים מה הן חושבות עליו, מי אנהו, מאיפה באנו. הוא שואל ונענה בשתיים מוכה. בינינו הלוותה הידועה - מישוה אומר שהמישועש נמשך כוח להמשיך את קי הראיה במחשבה ובדמיון, לחשוב במקרה לביננו מספריות 15 שעות טיסה מתאילנד לבנגקוק, יום נסיעה מבנגקוק לג'ונגלים של צפון תאילנד ועוד המשת אלפים שנה זה הכל.

ממשלת תאילנד עדיין לא העלתה את העלים הצהובים על סדר יומה. שכניהם של "העלים", בני שבטי ה"מא", דלילים, "ה"אקא", "הקארין", "היא", "הלא" ועוד אחרים, מראינים אותה יותר. כאשר "העלים" כורתיים עצים וצדים חודיר בר למאכל, מנשיכים השבטים השכנים, הפרוסים בעיקר בצפון תאילנד, ליהות "אם האופנים" של העולם.

ממשלות וגופים בינלאומיים מכל העולם מודיםמים כספים איריים למלחמה כנס הקטלני. וזל האוויר התאילנדי מפצץ את השרות, והמשלה מניעה לשבטים תעמיקת הליפות מפיצץ את מבצע מעצרים, מאיים, מכאבי וגם הורג, אבל כולם יורעים שהשקלא חקוק משבת הלילה, שמשפת ומגרל את צמחי האופנים מקור גאותו מהו עשרות שנים, והא רק כלי משחק ערוב כירי גורמים עתיד מפות וכותן את המניעים את בגללי מבכנת המסמס הוא, ואין ממשלה כולה שותכל לבלום אותם.

ככפרים הקטנים כולם מתגוררים בני השבטים האלה, לא מברכים על מליטטיקה נגדה. האופנים בשבילים הוא הפרנסה, וסביב עונות גידול וקטיפתו סובב מעגל החיים. לא כולם מבינים כששרותיהם צומח אחר שמטריף את רועם של מיליוני בני-אדם. לא תמיד הם מבינים מרוע מתנכלת להם הממשלה התאילנדית. ולא כולם יורעים שמהאופנים הוה משיקים כס אחר ששבר הורגיו. וה רק יורעים שעליהם להמשיך את מטרות החרות שסירבה את אבותיהם והאבות-אבותיהם, ומתנאים בתוצרת המשובחת. מבריתם, אין להם מה להחיות.

הם גם מכינים לחסוך לך שחאופים, שלא כמו מהמיתאנה, הוא גם בריא וטוב. "אנה", אומר לנו י משבט ה"מא", "תראה אותי, כל פעם שאני עצבני מהמיתאנה, אני עוזר לאוילים וח

הוא אחי ומכניס אותי לשלוות לכל היום". פולחן עישון שותח הוא חלק עיקרי, לפעמים יחיד, כסדר יומו של הגבר משהמלה. שעות ארוכות הם שורעים על הרצפה, המיקטרת נחלתו כפה הענינים מוכחות בתהליך. במסופ של עישון ארוך עוזא לכל היותר כמו מי שחוסל בקבוק ויסקי. העישון אינו נתמקדקדק או במראה הוצגני שלהם, וממילא כל עבודות זמנאופר מוטלת על כתפי הנשים, שגם אופת וגם וקטמת וגם טעם למוכב עצים וגם - אם וכשצריך - משפצות את קירות

היה אופיני בכפר כבו נשים שרידות בעלות חוות גברית שיה משענת מיקטרת, "סכין רמח" בצד הוף והיגוע בו יזמו לזמן מחכות כרים בכרים, חחרות מהיער עם גרזן ועצים, נשח מרכז הכפר על כסאות עץ ורוקמות, מגלגלות צמר, מלות את החושים, טוחנות גרגרי תירס, מדי פעם עוצרות ונה מיקטת את התינוק החחרות לעבודה. הגברים: חייכנים, מדי למים, מוכונים באור מבחי הכפר ומעשנים ביהו. מישוה וזו נדיר וכולם מצטרפים. למעמים הם בודים במשך שעות הלוק מבידיים יום שלם בנסיון להשוות סכין או למסר קרש. גרים כהם וצאים לצור - על המלאכה הווקריות הוה הם לא תחל לחות לשום אשה.

ני השבטים האלה אינם תאילנדים. הם הגירו דרומה לפני שנה עתים הלם מבורה, חלקם מסין ומשיבים אחרים מלאוס. קום להם תאילנדיות בודאיסטית נותרה גיאוגרפית בלבד. הן מורס מבני השבטים בודאיסטים ויוצאים לעיר הגדולה הרוב של ושר עם המשפחה, ממשיך במסורת ארוכה של חיי השבת מלח ואמנות עיחת לצ"ח, אמונה ארוכה ברוחות המשתלבת קטש קטשין מוח של חלקם מרדת הוצגית, כישו הוא עוד הן מרדות הרוחות הנערצות. תאילנד נמצאת לפעמים מעבר לים, נל דבם איום ודובים את הששה התאית. לכל שבט שפת לה, לטע, תנים מיוחדים, מתיספר נפרדים וקורים שונים של שפחה.

גם של שבט ה"אקא", אירשם בצפון מורה תאילנד, הרחק ולקחה ישוב. הם הגיעו לשם לפני 90 שנה מסין ומבורמה. קטש עדיין לא נגללו והמרות לעיר הקרובה נמדד בימי הליכה ולפך מוצהה הירוק מבטיח את הכפר מפני השפעה תאילנדית. והם גם הודרים עוד לא משק עליהם. אנהו הכבדה השנייה מוקד להם, והצ"ח מראה ברצון אבל מבקש שלא נספר לחברים.

י גרזן, עשרים וחמישה בחי במבוק ואפילו בתיספר ללך הסקס. הכפר ממוקם בקרחת היער, במקום בו יהיו ושושני מוגנים מאימה דרחות הידועה. ככביסה גיצב שער המונע כניסת רוחות רעות מחיער ומכביחה את שפחת הרוחות המוכות בפנים. אסור לזעות בשער. אם גיגע, הוא אנהו המלוות שלהם, שלם לצ"ח בקבוק ויסקי ושני חודים קיפ את עצמנו כל חיינו על האסון שאולי הימסנו על הכפר וזל.

לר שער הדוחות שני מפלי עץ מגולפים של גבר ואשה נעושים. מל לפריח, תפקידה הראשי של האשה, מאמינים בהם, וזה הולדת יורים. אשה שלא תלד לבעלה לפחות בו אחר משהו חלילה, בכל מקרה של גירושים, יישאר עם הבעל, כאשר הדמות סמלית, עלולה ואשה ללדת תינוק מעותה. בקטגוריה של שפחה מעמקים כוללים גם תאמינים, ובכל מקרה גורדיהין לבלאה שם זה משמעות מוח. התינוק מוצא מהכפר מעל גבי אלוותה קט, וזהו חלק מלוחיה צוער הרופא המכשף והקבורה מתבצעת כמה שעות אחרי מותו.

הנשים הודיים מלווים כל רגע מחייהם. בגרזה ענקית עיבת מברכו הכפר משמשת להגיונות החשובות ביותר, הצ"ח עוזר לבנות דחתי של הכפר שלה. הנשים כולן מקפידות על

מימין: אשה משבט הקארין שותח חושים, ואשה משבט האקא - קשיחות גברית; משמאל: אשה משבט המא נושאת את ילדה לעבודה - הקפדה על חלבושת מסודרות.

נשים נהדרות
במרחק הוות גברית
המורה בשמחה
מקטרת, יפין
דבש בצד המר
חוקה על הגב
סובבה כרים כבדים
חחרות מרדע פה
גרזן חצים, דקתה
על גרזן צמד
מאכילה את החורים, משמח
מדי חזק, מדי
בגס מטרות, מדיח
את הורקת החחרות
לעבודה
הגברים חרשים
אחד יורים
מחכים באור מבור
הכבד מתעבים
ביתו, קשה כננה
באחד האהם
עצמיות, לבחור
הם באים באחד
שמה להשקם
מברכים יום שלם
בסוף להחחרו סוף
או לנש קרם

ילדת פרחים

ליה חנוך. קולנוע ושירים. מרחפת בין שמים לארץ. שנה וחצי מחפשת בתל-אביב מרגה לדרך עליה. יש רגעים שהיא נשברת, שהיא וקנה מצב שלא היתה בו אף פעם. לפני שיצאה לנייריוק, היא וראשיפיה היו אחר. היום, בתל-אביב, היא לא כאן ולא שם. מדגישה באילו עברה תהליך ענק של גירוש וגלות. בוכה לילות שלמים עם רגעים של הסד והיוכים. אולי ישאר ככה, אולי לא. היא חיה פעם ראשונה. לא יודעת מה יהיה מחר, אבל גורא סקרנית.

מאת בילי מוסקונה-לרמן

הייתה מתחילה בויכוח קטן. רחם נפול או רחם נפול. "עומדת וקפה בתוך החדר והשקד עם רחם נפול". חנוך כחבה רחם נפול. ישורון חקבה לרחם נפול. חנוך שפכה דמעות וגם קצת תנועות של השתוללות על התיק. כשיר אחד שכתבה אחריה, חזרה, לא בכוחה, על אותה מנגינה - רחם נפול. כנראה צליל שבה מבפנים, כלי קשר לחוסים נוקשים של רכוק.

שני שירים ראשונים של ליה חנוך במגזין הספרותי "חדשים" בין השירים, צילום. כמעט לא רואים מרגע. שיער לא מסודר, בגד שחור, סיגריה בפעולה, תנועה שוררת, כלי וזיחת רכות. השירים נכתבו בנייריוק. הרבה ימים ראו רק קירות של מנהל. יום אחד תפסה אומץ. צלצלה להלית ישורון. לא הכירו קודם. אמרה בטלפון - טון לא בטוח - יש לי שירים. ישורון אמרה "סימי בתיבה למטה". חנוך הבניטה לתיבה חבילה של רפסים וחלכה. חביו חורשים לתשובה, נדנדו בראש אנשים מסכים. אחרי שבוע היה טלפון. "בואי", אמרה העורכת של המגזין הסלטיבי והמאז אמת. ישבו שתיק, על כוסית ויסקי, דיברו ערב שלם, אחריה קמה חנוך ללכת הביתה בלי שהעזה לשאול מה הולך להתפרסם. ישורון לקחה שני שירים. אחד על היראליה הנדיריוקית, שני על ארץ-ישראל. במשך יום שלם היתה ליה חנוך עליה מציירות המתייד כנר עבר. ב"חדשים" הבא יורשנו כנראה עוד שירים שלה. אחריה, אולי, ספר. וככה הלאה. השירים הם ביוגרפיה. היא מפוררת על ראשיפיה, תל-אביב, נייריוק, אבא שלה, סבא שלה, חמישה דורות בארץ. לוקחת אותם, בין השורות, עם כל האחריות והאשמה.

16 סופרמאנו

ליה חנוך חיה עמוס מצד אבא, משפחת מר, וחסר המלרית, מצד אמא. כשנים האחרונות היא חיה בין גיריוק לתל-אביב. בנייריוק חי גבר שמחבר אליה באהבה חזקה. אנדרי זאק קוראים לו. פרופסור ירדן לרשואה. ב"אדם חסר בית שנולד בצרפת וגדל באפריקה. בנייריוק הם התחברו. הוא לשורשים שלה, היא לחוסר היות שלה. ריהוט בית בוילג, רצפת עץ, חלונות גדולים, רובה אור. הוא קם בבוקר וחולק לעבודה. היא ישבה ליד השולחן מול החלון הגדול, והגריס עם הספרים מביח לשמאלה, וכתבה חסרים וגם שירים. על הקיר מול המבט שלה, יש שורה בעברית, באותיות גרורות ובחורות: מהפכה ותיקה. אני רוצה להיות ליר אבא שלי ואמא שלי.

היום, אחרי ארבע שנים, היא שוב חיה בתל-אביב. כלומר, מדלגת בין מה לשם כשהבסיס באן. ביום שישי בערב, בכל יום שישי בערב, לסי הקצב של השורה שכתבה על הקיר בנייריוק, היא נמגשת עם אבא ואמא במתחזקה. אבא שלה יחד איתה-ערב גם מאה, הבת של ליה, נדה בבית בתל-אביב, ובחדר של מאה נמצא גם החבר שלה. מאה ששלום חנוך שר עליה לפני שכעצירה שנה חנוך הוא אבא של מאה וחבר טוב של ליה, עד היום. כשמאה עוברת יחסה מהחדר שלה לחדר של אמא, היא דופקת בזהירות על הדלת. ואחריה מבניטה ראש בלונדיני עם פנים רכות ואושרת שקנתה פרחים שבוע שקל, ואיפה יש בבית הזה צנצנת.

ליה, ילדת פרחים בת שלוש-ושמונה, מסתובבת יחסה עם שיער מורד וחזאית לא מנוהצת, מרומזת בקצוות. האצבעות עוברות מניחות את השערות הארוכות הנדרה, שולפות, מציתות סיגריה, עוברות לידית של הקפה ושוב למאפרה. ואחריה צעדים ארוכים לאורך הרידה, ועוד פעם משפטים קטרים שנגמרים בצחוק, לפעמים בעצבות.

אני תשיעה באמצע. יושבת שלוש שנים באמצע תהליך יצירה ולא יכולה לגמור. כתבתי חמישה ראשון לסרט אורק, ואני לא מוצאת משקעים לעשות את הסרט. בגלל שאין כסף. כך. מעליב אותך. כל מיני הרגשות משפלים בה, אם את שווה או לא שווה. אין לי הצד הביוגרפי שישבוע את האנשים שהסרט יעשה וחוזים. הם צורקים. הם אנשי עסקים. ומחר להם לשאול את השאלה עם הסרט יודו. כשהם שואלים אני אומרת לא יודעת, הצלחה של סרט זה סוד גדול. באותו רגע שאומרת לא יודעת, הם מאבדים את הכוחות. אחרי כל מנישה איתם אני סחוסה ממאמץ גדול. מאישה בזה, לאורך כל הדרך, לבחן את החיים שלך בזה שאת עושה מה שרוצחז אימה והשרה בין מה שרוצה למח שצריך. הסוד הוא בלרעת להקשיב לעצמך ולכל מה שמסביב. לרעת (תמשך בעמוד 47)

פעם אחת הסתובבת יחסה שנים קוראים חתיכה. לפני שנתיים שלוש-ושמונה בבווקר, הסתובבת בראי ראינו מה שהאיתן ואמא-היה גלבת. מעפשו זה ככה. בת שלוש-ושמונה שנים-ראני לא תמיד אוהבת אותה, אבל אם קיבלתי את הגודל הפיוז הזה שלה, אני אקבל את השאר.

17 סופרמאנו

עיוס אריאל סמל

מלך מלך מלך

מצעדי המיוחד ללקוחי מעבדי **HEAD** - קיץ 1987: מבצע מיוחד לקוחי ציוד מוזיקלי

תנאי השתתפות לזכייה בפרסים: הכנס מיד לאחת מתחנות הספורט והחלבשה קנה ממוצרי "האד" טניס, מכנסי ספורט/ים או מחבטי טניס "שבא" (מינימום קניה - 25 ש"ח). **חתום את תלוש ההשתתפות** חמזורף כאן, בחותמת חתנות, ושליח למעריב לנוער, - עבור מבצע HEAD ת.ד. 52100, ת"א. 300 תתלושים הראשונים שיגיעו במהלך כל חודש יזכו באחד מ-300 פרסים שיחולקו בתאריכים 30.7, 30.8, 30.9, 30.10. לכול התלושים שיגיעו עד 30/10/87 (כולל התלושים שזכו בפרס) תיערך חגרלה מסכמת ובה יחולקו הפרסים הגדולים.

הפרסים הגדולים:

פרס I
 4 תוספות סטריימונג עם קונטקטור דיסטל 2000 עלילט שיה. 4 תוספות 3000 מקבצים עם דיאמונט SUSTAIN VIBRATO. DUET ודור. יבואן כל ובר.

סגורת פנורמי "אפולו-קיי"

פרס II

פרס III
 מערכת משחקי וידאו עתידית
 יבואן: BUG

פרס IV
 קורסיים במוליה סומר

מחבטי טניס HEAD + כיסוי
מחבטי טניס SHEBA + כיסוי
טפ הלבושה למינס HEAD
סטנים לכיסור ביתים

כל תלוש מוכח בפרס III והקפד לתחזים את התלוש בעת הקנייה.

כל אחד זוכה !!

- באחד הפרסים הבאים:
- 50 תקליטים ★ 50 ספרים
- 80 חולצות HEAD
- 20 כדורי רגל ★ 50 כדורי טניס
- 30 תיקים לסניס
- ועוד פרסים ממבחר מוצרי "האד"

תלוש השתתפות (בצורך צילום קבלה)

המוצר	נקנה בחנות
תאריך	חותמת החנות
פרטי המשתתף	שם ומספרת
כתובת:	טל.

עבור מבצע HEAD ת.ד. 52100, ת"א.

הגדול מכולם

הגדול מכולם לא הפיק, כידוע, כבר שנים רבות, הסביר רובינשטיין, "לכן יש לדאוג לכל הפרטים, שלא יתבאס חם וחלילה ויחזור לתקופת הבנינים המאובן שלר."

"תנאריך בתאריכים", אמר רובינשטיין (רובי בפי הבראנה בברזיל), "הוא ראשהשנה, 'במקרה הפארק פנור', שאנ ציצית, 'רק שלא יתגשש לנו עם סטיבי הונדר', סינן סלית בין שיני."

"שלא יד גשם", אמר בע"מ. "האפקטים הם שלו בלבד", הסביר רובי, "הסוכן האישי של הגדול, 'אני לא צריך להכיר לכם שמרוב באמון ענק שכבר חצה ים לשנים והבעיר שיחים בקיצצית. ציצית שלו אין מתחרים'."

"הוא עובד על אחוזים או מה?" שאלו שלושת המפקשים שלו.

"כולנו אחוזים שלו", אמר רובי.

חודש לפני המופע (ולחיים ולחודש) עוצבים עשרים אחוז הנה אם הם נחזים ושווהים) הגיע ספר הדישיות שלו למשרד "סלית וציצית בע"מ." "זה עכב יתור מהתנ"ך", אמרה אשת יחסי-הציבור יוספה בתימים, שכבר עברה עם כל הגדולים, ונחקלה בנקשות מרוחת של כוכבי רוק. אחד מהם דרש נערה חמישה במלון וארגו באסם על הכמה, ומיידרל על האש.

וכשאתה כוכב אתה מקבל הכל, רק חשיר. אבל ספר חרדישות של הגדול מכולם לא היה עכב יתור מהתנ"ך. הוא היה עכב כמז התנ"ך. בעצם, זה היה התנ"ך. "לא תרצה, זה אמר מוחות משורה גדולים, אמר ציצית, 'אתם יודעים איך זה בהופעת חיות, וכה' רוצים להתפסק'."

"לא תעלה לך פסל וכל תמונה", רחם סלית, "או איך הוא מתכוון שנפרנס את. המופע שלו, בקנייני-יורד."

"אני ליינו", אמר איש יחסי-הציבור. שבא מברוקלין, "ואין לכם מה לדאוג. הוא עובד על יחסי הציבור שלו כבר ארבעת אלפים שנה. אין בית שלא מכירים אותו."

"לא יפא גור אל-גי חרבל מה זה צריך להיות?" שאלה בברזיל. "לש. שים ההלכה ממליצה על הייגה גור בקמרים ממיימים."

"לא תאריך גום בע"מ." "זה הכר כאמל מנגום, מה הוא חושב שהוא, אלוהים?" "אמר רובינשטיין, "כך, אמר רובינשטיין."

בהתחלה חשבו שזאת מתחזה. אחת גדולה. בחיוב שמעת ריבורי כאלה - "אין להם גבול, למפיקים האלה." "אם הוא בא אני עובד את הארץ..." "יבוא כמו שבדייט בארדו באה." וכן הלאה.

אבל הספרים שלו נהיו מתאוס לרבי-מכר, והלחיים שלו "להם להורגן והשכם להורגו" לא יצא מעולם מהמצערים) נשמע מהבוקר עד הבוקר, בכל השוחות, ולקראת סוף ספטמבר הוא הגיע.

כן, גם הוא עובד לפי הלוח הנוצרי, כמו כולנו. הוא נחם על בן-גוריונגו במסוס ג'מבו עם חמישים טון ציור, ועם ההלחה שלו, להקת "הימים הנוראים" שותפרסמה בזכות הבאסיסם שלה, שכל שריטת-אקורד שלו, בימים הטובים, הרסה עיר. כוחות ביטחון גדולים סגרו את שדה התעופה, והגשיא הציג, עם שפע חוש, לחץ את ידו של הגדול מכולם. נתן לו קסעים, לטעם, מששת הימים, ומתקליטים אחרים. לפי ריווחי הכתבים שנבחרו לכסות את הארוע הוא נראה גנה ועצוב, עם שערות ארוכות, מוכיר קצת את קלפטון בתחילת הדרך. כרגע שהוא ירד לכנס הג'מבו, מקהלת ילדים שרה לכבודו את שירו הנודע "וגר מטוס עם כבש", והוא ירד עם הגיטרת שלו והתחיל לבכות. בהתחלה חשבו שהוא בוכה מרוב התרגשות, אבל אחר-כך התברר שהוא קרא את "מולט" בדרך.

הוא קיבל קומה ב"הילטון", ואחרי הדרך הארוכה היה הרוס לגמרי. תחשבו על זה אם בין תל-אביב ללוס-אנגלס יש הברל של יום, תארו לכם איזה הברל יש בין תל-אביב לג'ורדן, לפחות חמש כנים. ג'יבלאג רציני. רובינשטיין ביקש מההעיתונאים והגורפים השונים, לתבוע עד שהגדול יישן חצי-שנה-השנה, יתגבר על פער האמנים וידר ללובי.

האודיה בארץ, ובעולם כולו, הייתה חגיגית. אנשים נהר רותמים. "אלוהים וילוני." "הוא לא מאמין בכולם, אתה רוצה להגיד ליד" "שום דבר, רק בוקל-דול." וה ים

כשהוא התאושש נאחרי חצי-שעה בלבי-משום שהוא הגדול מכולם, הוא הביא להם את המהלומה המחזת "אני מופיע ביום ששי, בחשך בערב." "אבל השבת נכנסת בשש וארבע דקות", אמר סלית.

"ומי אתה חושב מנכים אותה", אמר הגדול מכולם. "לא, זה כלתי אפסיר", הויע ציצית, "תוהה כאן מלתמח-אחים."

"אתה לא צריך לספר לי", אמר המ. "אני מכיר את המאורה." "אם מה ייהיה" צוה בע"מ, "איך לפי דעתך נחוויר את השקעתה?"

"תצטרכו להסתפק כרבי המומר", אמר רובינשטיין, "בוא, הגדול, אנחנו עשים משה. ממש באותו זמן הצטלטו שלושה רבנים בעיתונות, עם גולגולת מתפוררת. והצהירו שפארק חירקון הוא בעצם בית קברות יטורי עתיק, ובית קברות עם רוחות והסעה חיה.

וכן הלאה. כך הפך קיץ גשם למתי, בלי שום סנצורס רציני בין שתי העונות. הגדול מכולם בא, רצה להופיע אבל לא היה לו כוח להתמקט עם שים. שון ברח לנו אלוהים והפאיר אותו עם החימים.

מבצע מיוחד

הגדול מכולם

הממשלה החלטורה

מאת יעל פרמלד

יחידת בריאות ארצי קש
שוליים אופציות מעורבות.
(פילוסוף שמואל ורמון)

בקצה מסדרון לבן וחשוף, שלוש קומות מעל לסופרמרקט ורגע אחר לפני מוות מתחייבות, מתחילים לנסוע אחרונות במכונית הזמן. לפתע צצים רעולים מנכבי העבר שמות כמו אברהם מלמד, רמאל ברינתו, יוסף השחור, הכיפה של בני עקיבא, של מפלגת רחוק ציונית. איכשהו הצליח הדגים פרו ורדעי מצד אחד, ודניאלה וייס הורב ליונגר מצד שני, להביא עלינו געגועים ולבולקו המר וההורה בן מאיר, שלא לרבר על דני ורמוס ואברהם מלמד. אבל ביום שני שעבר לא היה הרבה זמן לנוסטלגיה. צריך היה להתארגן מחד לפלישה החדר של רמאל ברינתו, וכל זאת בגלל המיון.

בחדר שבקצה אותו מסדרון ישב רטוב מויעה ר"ר יהודה בן מאיר, והחכים למחור הנאמן והמויע גם הוא, איציק, מספר דברים רחוקים שיש לבצע. איציק זה, לזמרים מאוחד יותר, הוא נכס אמיתי. מרי מעם הוא נכנס לשאל אם הכל בסדר, אם הוצים עוד משוה לשחור, מכניס צלחת עם פיצויות ופירות יבשים ושבך מאיר בהתלהבות הדבה מצלית להפוך כמה פעמים. בחדר צעיר עם חולצה משוכתת, כלות וחוץ נעים. אפשר בחולצת לצלם אותו לכרות בחזרה חזקה של המפרל.

בן מאיר, בקול מוכתי של מי ששכח לרגע שהוא כבר לא סגן של החוץ ואפילו לא חבריכנסת, מורה לו לבקש ממשה אישור, עורך "הצופה", להכניס ככתנו וללשונן את כל התחלשות שהתקבלו בוועידת המפרל האחרונה. בן מאיר, האיש בעל הוכרור והנומנאלי, כבר יורע את התחלשות כמעט בעלפה ועכשיו הוא רק צריך להסביר איפה נעשו תיקונים. ברויח שנוכלת להחשטתה הוא מעביר את הדפים מבקש להבר 28 ולחשף אותן בסוף, ואתרייכן להבר מלים מסעיד 28 ולחשף אותן בסוף, ואתרייכן להבר את הסוף עם האמצע ואת שניהם עם התחלשות, או להפך. מצוץ של איציק מתכסה דיעה בן מאיר נוטף. בחדר אין מיוון. בעצם אין בו כלום לבר משולות ושניים שלוש כסאות. חייבים למצוא מוצא.

ממול נמצא חדרו של מנהל קרנות הגמל השייכות לפועל המזרחי, מיועצני ברינתו. לוקחים את פחיות ה"דאיים קולות" עם הכסות שנישק איציק, ונכנסים לעולם שכולל טוב. בחדר של מנהל קרנות הגמל יש, לבר ממוקן, גם שתי סמות ורשות ויחור, נשלח מנהלים רציני, מנורת הלוגן שמסיצה את נעים, וילנות ומקור קטן, מהסות המצוי בבלונות הוישה כוכבים, מספק "דאיים" לישבים ולאודותיה. אציק, הוא כבר ברמתיים עסקניו, כדאי לחזקר שחרר הישיבות של המפרל המצומצם לא היה מכניס חור ישיבות של ברה מכללית רצינית. אבל אנהנו למה לעסוק בקטנות?

במעט כל רעש וזרז אנשורי ורק "ביחורה בן מאיר הפוליטיקאי, וזה היום, כמה שנים טובות אחרי שהמפרל יורד בעצם ממפה ההשפעה ולאומית, עדיין ניתן למצוא מספיק מתנבים שיחורו שהאיש מגלם בזכות את המציאות המקיאוולית במליטיקו הישראלית. יורד את דני הריץ של העצמה השחורה - או המלכותית. עניין של השקפה. הללו יספרו על סוגי המור של חיישים בין הפה לבן מאיר.

ר"ר יהודה בן מאיר, פעם סגן שר החוץ, חקר וכתב ספר על מחורר אישי. איך הורג המבצע מחפף את הדרג המדיני בנושאים במחויבים. הן מתקבלות באורה כמעט חלופיות

שער היום לא בחר את בן מאיר יצא מהם ברוח או בהפסד. עובדה היא שהמר הוא השר. כך היה מאז ומעולם, ויש להבין שכך יהיה גם בעתיד. ידירות בורן המפרל, שגם הם באופן מור מבקשים להישאר בעולם שם, טוענים שאין שום סיבה עניינית לחלוקת הוויטוריות בין המר ובן מאיר לשה בן מאיר, ויהודה בן מאיר תמיר מספר שנים, הללו טוענים שמכל בדינה אפשרית, עלה בן מאיר על המר, וראי בכשר הניחות, הניכנות והדאית לטוחן אחר.

לק שכתובות אלה ודמותותיו אינן מטען פוליטי עובר לסוחר. אילו היה לו חינוך, המבטיח שיש של וכולון, הבאליזמיות ואפילו ליתדות שיש למנהיג הלא כל כך צעיר של הצעירים, ואולי חשוב מכל - כלורית שקצת שיבה ורקה בה, אבל היא עדיין דוללת, לפני בעליה, ומעירה שטנצאו מכאן, שהוא שייך. כל מה שיש לבן מאיר להציע בתחום הזה מסתכם בשתיים וחצי שורות מלפנים ועוד כמספר הוה מאהרל. הוא תמיד היה נטע דן, אציקי שירב עם אקצנט וריץ, והכריזה ממנו הלאה. ועדיין רומה שצריך פסיכולוג מימן כדי להסביר את טיב תללות החרדות בין חשניים, שהולכים יור באותו רעש חיסים כבר כמעט עשרים שנה. אלא שהפעם באנו לעסוק בעיקר בספרו שיצא

החלטות בצמרת העליון בישראל. הרבה נסיון אין לממשלה שום דרך מסודרת לבדוק ולקבל החלטות נשם למעויות. ראה ערך לבנון והליביא.

לזר בימים אלה מטעם המרכז ללימודים אסטרטגיים ורן מתחיל קבלת החלטות בישראל בנושא בטחון הניסוק המייגע בטוליטיקה הפנימית, ואפשר נותן לתוענה על פרצופו השני של יהודה בן מאיר, וצורתה, האיש בעל הידע האירי בכל תחום אפשרי, כשר ביטוי וניתוח משמארים את השומע פערמה ורבה, אבל הרבה, חש המה.

לאור בימים אלה מטעם המרכז ללימודים אסטרטגיים ורן מתחיל קבלת החלטות בישראל בנושא בטחון הניסוק המייגע בטוליטיקה הפנימית, ואפשר נותן לתוענה על פרצופו השני של יהודה בן מאיר, וצורתה, האיש בעל הידע האירי בכל תחום אפשרי, כשר ביטוי וניתוח משמארים את השומע פערמה ורבה, אבל הרבה, חש המה.

לפני ישיבת הממשלה היו הערים אומרים: היום נגיד סוף סוף לאריק מה אנחנו חושבים על המלחמה ועליו כשור במחון. ואז היו נכנסים לחדר הישיבות, ופתאום - קול דממה דקה. איש לא פוצה פה ומצמצף. היה איזה פחד לומר לבין שהוא מועה. כי גם הערים הם אינטרסטים.

המחירות את אמונתו. כך הדבר, על אתה כמה וכמה לגבי הרבנות, או דרמטיכל. והמחורב כמובן בחלופות אמיתיות, לא במשהו שכולם מכירים שהוא אבסורד. צהל, אוכר בן מאיר, ורא צבא מורדני. גם הוא מכין שצריך להכין אלטרנטיבות. לכן, כאשר במטה הכללי סבורים שיש, למשל, לבצע פעולה מסוימת כדי להילחם בסור, הוא יושב קודם כל ומגשש לעצמו את דרכי הפעולה תוך שיתוף מלא של שר הבטחון. אחר כך הוא בא לממשלה ומביא לכאורה שלוש אופציות. אחת - לא לעשות דבר. גם זו אופציה, וכמובן שהיא יורדת מהפרק השנייה - לבצע משכו שהוא אבסורדי וניסוחי לחלוטין. והשלישית - הכין שהוא באמצע בין שתי החלטות. כמובן שהחלטה השלישית מתקבלת, וזה בדיוק מה שהתכוונו לבצע מלכתחילה.

בן מאיר מעט את הגר קסינגר שתימים גם הוא ל"לחוף" של הצנת חלופות על-ידי נופים אינטרסנטים. קסינגר מספר כיצד נופים גדולים היו שותלים אנשי קס, שתפקידם היה להציג אופציות מטרות, שהיה בורר שלא יתקבל. אחרי זה היה הדרך סלולה לקבל את החלטה שאליה התכוונו בראש.

ומה עם שר הבטחון? הלא הוא שצריך ליצור את האופציות של הדרג המדיני בצבא. הוא בעצם הורעו האופציות המפקדת על הצבא. כל זה נכון תיאורטית. אלא ששר הבטחון, לצורך העניין, שייך לנף הצבאי. הצבא הוא "אזור הבחירה" של שר הבטחון. זה הנוף שלו הוא הייב לדאוג, ושלו הוא צריך לתת את התוכנית, שיתנו הוא צריך לחיות וכן, כמו שסגנון באה"ב יאיר - מה אכפת לי ממריניות כוללת? אני צריך לדאוג לחישוב איזור הבחירה שלי - כך שר הבטחון, הוא, מטבע הדברים, וברוך הטבע האנושי, לא יחשוב על האספקטים של מריניות החוץ בבואו להילחם על קבלת החלטה זו או אחרת. שר החוץ, לעומתו, יחשוב רק על האספקטים והאינטרסים של מריניות החוץ. כך האוצר יתמקד באספקטים הכלכליים. זה טבע האדם. הוא רואה את הדברים ראייה סלקטיבית.

יחסי למשל את משה ארנס. מרדע הוא רבנ כלום מה בעניין הליכא ארנס הוא ברוך כלל ארנס פחות, איש חושב שידע לנחם דברים. אלא כהליכא זה הבייבי שלו, הוא היה שותף מלא לתכנונו. היום הוא לא יכול, פשוט לא מסוגל, לראות את הדברים אחרת. הוא כל כך האמין בדבר, שזה יהיה מנוגד לסכע האנושי אם הוא יעשה "טוויסט" וישנה את עמדותיו.

האם אתה מווען שחצבא, או מערכת הבטחון, אינם אומרים לדרג המדיני את האמת, או למחות את כל האמת?

"בשום אופן לא. רק שהם מביאים למערכת החלטות סגורות, מה אתה. הם לא מביאים את כל חילוקי הדעות, את ההערות המוחרות. שוב, אם ניקח לרגע את עניין הליכא נגיה שחור חילוקי דעות בין הגבאל, למשל, אנשים באוצר טענו שהליכא יק גורול מדי על מרינת ישראל. הצבא הסכים לקצץ ברוטם את, חלק לקראת האוצר במשותף. באוצר אמרו - במקרה הזה אפשר להמשיך במימון המוטס. לממשלה לא מביאים את עמדת האוצר (תמסר בעמוד 24)

סוכנות 21

החלטות

מפעל הפיס מציג:

דב סיס

גם וילה
גם וולו

זאבא

זמבאל

1,341,000 ש"ח בקופה בכל יום ה'

עד שתזכה ביוליהוולו, אתה יכול להנות
מזי שבוע ממאות אלפי הפרטים הכספיים
המחולקים בהגרלת רבי.פס. החל משמנה
פרטים של 10,000 ש"ח כל המשך פרטי
בניים וכלה ב-270,000 פרטים של מחיר
הכרטיס. אם זכית באחד מהם או יותר,
החליף את הכרטיס בשידך בכרטיס חדש
ותוכל להגיע ליוליהוולו...אולי כבר בשבוע
הבא.

זכורו ההגולה בכל יום ה'.

בעל כרטיס כחול; גם אתה יכול

לחשומות על בעלי כרטיסי המוני הגרול
ורבים מחליפה את הגרול וברפרס
באופן אוטומטי בגרולה החדשה, באמצעות
הכרטיס הכולל בגיד. המספר הנקוב
בכרטיסך המשתתף בגרולה זו הוא המספר
ההסידורי הראשי בן שש הספרות. המספרים
הזדושיסוּריתים והתלת סיפורים, אינם
משתתפים בגרולה ורבים.

קנה אותו היום!

צריך פיס בחיים!

מחיר הכרטיס 2.50 ש"ח מפעל הפיס

הממשלה בחלטורה

(המשך מעמוד 21)

ההחלטות מול זו של הבטחון. להם כבר מביאים חלטה פה אחד, שהיא בעצם פשרה בין שתי העמדות. השרים שאין להם שום בליים לבחון את הדברים, ואומרים לעצמם: מי אנחנו שגוררת את זה? הרי כל המומחים קבעו שזה טוב. "בעצם לשרים היום אין שום אפשרות לבחון דברים באופן אמיתי לפני שהם מקבלים החלטות. כך גם ראשיהם הממשלה. בשום אופן אינני אומר שיש משהם מפרשת להטעות את הממשלה רק שאין היום לרה"מ אף גוף חריגמדי שיוכל לעזור לו לשקול דברים נכון.

אם הממשלה, באופן טבעי, הוא אדם עוסק מאוד, למשל, לפני שהוא מתחיל לטפל בכניות הקרינאליות, הוא צריך גם לראות מה קרה בחורף, ולכן אריך רץ, ומה עשה עכשיו ודור לוי. והוא צריך לערוך סדרים בארץ, ולדעת בכל מיני מקומות, ואחר כך אלה הוא צריך להחליט: כי לביא, לא לכיא, אין לו, כמו לכל קודמיו, אפשרות לומר את הנושא על כל היבטיו. כי בדיק היה גם המצב אצל פרט, ולכן הרה"מ מקבל בדרך-כלל את המלצות שמביאים לו המומחים. רק שהממחים במקרה הזה הם אינטרסנטים, ולכן ההמלצות שלהם אינן מעלות את מכלול ההיבטים.

המסקנה העיקרית שאותה מביא במספר מרובות על הצורך להקים מערכת לבטחון לאומי, שתירצב מממחים לא אינטרסנטים משרות שונים, ולידה יעקל מטה לבטחון לאומי. המערכת הזו תהיה במסגרת רגל לרה"מ, וזאת, עליה חייב להיות דיון והחלטה בפני ראשיהם הממשלה בכל נושא חשוב בתחום הבטחון הלאומי. לדעתה, אם מערכת כזו הייתה פועלת כבר לפני חמש שנים, ישראלי לא הייתה מפתחת במלחמת לבנון.

"אני לא יודע אם אפשר היה למנוע את המלחמה בכלל, אבל כנראה היו דברים רבים במהלכה שניתן היה למנוע, וכך למנוע - בראש וראשונה - הרבה מאוד קורבנות. וכדור לכולנו התמונה ששרים קמו אחרי המלחמה ואמרו: 'אנחנו לא אשמים. לא ידענו. איש לא סיפר לנו מה הולך'. בא אריך שרון ואמר: 'כל מהלך של המלחמה קיבל את אישור הממשלה'.

לכאורה זה נכון. "ניקח רוק נדמה אתה לאופן שבו 'אשרה' הממשלה את ההחלטות. מלכתחילה קיבלה הממשלה חלטה מפורשת שמורים לא נובעים. גם שרון דיע שנתקבלה החלטה כזו. ויש אחד הוא בא לישיבת הממשלה ואמר שכדי להוציא את המחבלים מאיוון מסורים המצא בשליטת המורים, יש צורך לאגוף את הכוחות המורים. ברור היה שמדובר רק באיגוף, לא בשום עימות. הממשלה שמעה כדברים האלה ואישרה. למחרת בא שר הבטחון ואמר שאכן נעשה איגוף, רק

שטר שריון של צה"ל תקוע על הר, בלב הכוחות המוריים, וצריך לחלץ אותו, ולעזור לו יש לפנות ציר שני. אחר כך לי למשל מוסקפה ציפורי, שהיה שנים רבות ממקד בצה"ל וכן הבין במהלכים צבאיים, שהוא לא יכול היה בשום אופן לקבל החלטה שלא לסייע לאותו טור שריון. הרי זה לא יעלה על הדעת שממשלה תקבל החלטה לא לסייע לכוח של צה"ל.

"רק שאף אחד לא אמר לממשלה שאם נעשה איגוף נפתח ציר נוסף, יכניסו המורים טיילי קיקראויר וטקא, למרות שידעו שכך יקרה. ואכן זה מה שהמורים עשו, ואז בא שר הבטחון לממשלה ואמר שהיכנסו להשמיר את הטקא המוריים, אחרת חילי-האוויר לא יוכל לפעול. ואם להרא' לא היה חופש פעולה, לא היה מי שישמור על הצבא. כך קרה שאחרי ארבעה ימים קיבלה הממשלה החלטה להשמיר את הטקא המוריים, והחלטה שאילו היו מביאים אותה באים השרים ואומרים - בצדק, מבחינתם - 'לא ידענו', שר הבטחון לא הסביר לנו את משמעות ההחלטה, הצבא לא הסביר לנו, אך יכלנו לדעת".

"אילו היה קיים אותו משה לבטחון לאומי, היה זה מתפקידו להביא את ההתפתחויות הצפויות בפני הממשלה, ובמקרה כפני ראשיהם הממשלה. אותו משה לא היה כפוף לא שר הבטחון ולא לרה"מ, אלא היה צריך לפתח משה - אם ימרו את פי הממחים עליהם - לא יקדמו אותם לתפקיד מסורים, והיה להם יד חופשית לבדוק את כל האפשרויות, ולהמליץ.

"לממשלה לא מביאים את עמדת האוצר מול זו של הבטחון. להם כבר מביאים חלטה פה אחד, שודא בעצם פשרה בין שתי העמדות."

"לבנין הלאו היה, לכאורה, יועץ צבאי, שהיה נגד הרבה מאוד מהלכים של המלחמה. אבל הוא היה רק אל"ם, בעצם חלק מן המערכת הצבאית, ושרון הידע שהוא לא מוכן. שהאיש ישתתף בדינים, וכך היה בנין נכנע לשרון גם בניין הזה. כך גם ראש אגף האלוף שניא, מר קעס ניסה בשיחות הממשלה להניב עמדה חוזרת את זו של שרון, רק ששר הבטחון היה משתק אותו מיד. והוא, כמסוף לו - שחק, אני לא מרחם על שניא. אני חושב שאילו היה בעל ממשל ציבורי, היה צריך להציג לממשלה את עמדותיו ואת המידע שהיה לו, או להתמסר. אבל אסור היה לו לשחק, והוא שתק. גוף כמו המטה לבטחון לאומי שרון לא יכול היה להשתק."

בנין. לא כולם היו ישרים כמוהו

מחם בנין, אומר יהודה ברימאני, בחסותמכו חתן על היכרות אישית ותי על ניתוח אקדמי, לא תבין מה זה ביוחוקטיות, אך מועלים ארגונים, מה הכוחות המשפיעים על אנשים בתוך ארגונים, זו הייתה חולשתו העיקרית.

"בנין לא עסק מעולם בביוחוקטיות. הוא עסק בתיאוריות מדעיות. לכן הייתה לו הצלחה כזו גדולה במהלך השלום עם מצרים, וכשעלה במלחמה לבנון. הוא גם חתם אדם ישר מאוד, ולא חשבו לו אותה שלא מולם שרים כמוהו. הוא היה כעור, למשי, שראש אמ"ן, הוא תועץ לענייני מדיניות של הממשלה. הוא רק שכת שראש אמ"ן מן השנים דרגים - שר הבטחון והדומם"ל - ואינו כפוף לממשלה. אני עוד חוכר את אריך שרון ואת שותפיו את דאש אמ"ן, ונשאל: שניא אמ"ן?

היה חולק לתת לממשלה הערכה שאינה תואמת את זו של שר הבטחון. "בנין גם חתם בטוח שהממשלה"ל הוא תועץ חצאי של הממשלה. גם זה אילו נון, המעביל מייצג מן האוטורטיות - חצאי - ואינו יכול להיות תועץ נטול שיקולים אוטורטיוניים. הטעות של בנין הייתה שהוא היה בטוח שמואל טאן את אש לא אחת חתם אומרי מן את צדד יועצים, יש לו את דמיון. זה מין שבטוח של דבר העמדי אותו חסר אונים. אדם לא יכול לעמוד לבד מול מנגנונים, מול כאלו המלצות של מומחים. אז הוא קיבל את דעתו.

"אילו הייתה קיימת אז מערכת לבטחון לאומי, יש להיות שחברות חתי מחזיקים את בנין ממני המהלכים של שרון, ומטביעים לו תאן כל זה יכול להוביל. אולי חלק מן הדברים היו נראים שדור, אולי אפשר היה לחסוך הרבה קורבנות."

קיומו של משה כזה לא מבטיח שלא תהיה תקלות, ושתקבלנה החלטות נכונות. כמו שהעברה שאין משה כזה - אינה אומרת מראש שהחלטות שתקבלנה לא יהיו נכונות. אבל זה בוודאי הרבה יותר טוב מהמצב הקיים היום שבו אין בעצם כלום בסופו של תהליך צדד אדם אחד לקבל את ההחלטה ראשיהם הממשלה. יש סיכוי גדול שתהלטה שהיא יקבל - אם אכן יהיו בדיון כל המידע וכל הערכות - תהיה נכונה וטובה יותר.

ה שירה בארה"ב זה שאליכר נח"ל נמקד מיעדן איש ביצוע. והו רכב שאמרו שירה, למעשה לבטחון לאומי אין שום מסמכיות ביצוע. כאשר לעדש האנשים במערכת, זה נכון שרה"מ יכול לשים בראש המטה אדם המקורב אליו ואל דעתו, וכך הוא גם יעשה, כי אחת לא יוכל לעבור. אבל יש גם עניין של משהו שום ראשיהם הממשלה לא יעו לשים שם משהו אדם רק משום שהוא מקורב אליו. זה לא יתקבל בצבא. ומה שהכי חשוב - את המטה אישיו אנשים שלא יסמוך לומר לרה"מ מה הם תושבים. גם במלחמה לבנון, לפחות בשלבים היותר מאוחרים, היו הרבה שרים שתנגדו למלכים של אריך שרון. אבל הם פיצו לפחות משה.

"אני הייתי משתתף בכל ישיבות הממשלה בתוקף תפקידי כמנן שר חוץ, ואני חוכר שבמסגרת לפני הכניסה לאולם הישיבות, היו השרים אומרים: היום נגיד מוסיסוף לאישים מה אנחנו עושים על המלחמה ועליו כשר בטחון, לא נחת לדברים להמשיך כך. ואז היו נכנסים לדור הישיבות, ומתאם - קל נמנה ריקה. איש לא משה מה המצב, היה אדם פחד לומר לבנין שהוא מועד, למרות שבנין עמד על הכוה של כל שר לרוב ולומר את דעתו, מבלי שיפריע לו.

"כי גם השרים הם אינטרסנטים. יתרה מכך, מה שמאייין מסירות פוליטיות זו חשיבת יחיד. שם האמנות למשלנה הם בדם זה היסוד. כנשים פוליטיים יש חשיבות לרגל, כדי להראות קבל עם ועדה את אחרות המפלגה. את האלמנט הזה ניצל אריך שרון בכשרון אדיר, מבלי שהיה לו הידע הדמיוני במסיבולוגיה חברתית. כאשר אחד השרים היה מנותל למתחן אינושתי ביקורת, אריך היה מתחיל לצעק לא ציפיתי לשמוע דברים כאלה מה בממשלה. כמשה קעס כולם היו משתתקים. שאיש לא יחשוב שום יצא מחוץ למחנה. גם הצבא, ודראגב, מאופיי בחשיבת יחיד. גוף מקצועי - לא. הוא גם היה מתח מעורב, כי הוא לא שקיבל את ההחלטה, ולכן הוא פתח יגן עליה."

אם בליכר טוב, מועד שהמפד"ל לא תעלה בבגרות הצעת חק להקמת מערכת לבטחון לאומי, לשתתף למי שאינו בקיא במסיבולוגיה של פוליטיקאים, נראה שדרכו נמכרע יתמך בקהלת גוף כזה. "כאן הטעות, ואכן צריך להבין מסיבולוגיה של אנשים פוליטיים. המפד"ל יכולה להעלות הצעה כזו, אבל אין לה שום סיכוי להתקבל. לא המערך ולא הליכוד לא יתמכו בה. אין איש פוליטי לא רוצה טף שיכל להגביל את יכולת הפעולה שלו, שיכל לבקר את מעולותיו, שאולי יוכל לקחת חלק מחבזה שיש בדיו. הלא גם דעות מרירות המליצה על הקמת משה לרש הממשלה. גם המלחמה הזו חישאר על הצדד כלבר. אין היום במערכת הפוליטית מי שיציג את תהליך קבלת ההחלטות. יש הרבה שייצגו את האינטרס הנמוך."

יעל מדימלד

העור יודע מה הוא רוצה: Vaseline Intensive Care

חום השמש הקיצי מייבש את עורך עד כי ניתן, לעיתים, ממש לחרוס עליו את המילה "יובש". וככל שעוור יבש יותר, כך הוא זקוק לתחליב גוף פעיל באמת. מחקרים רפואיים מראים ש**ואזליין אינטנסיב קר** מתחיל לשפץ ביובש מיד עם המגע. העור מתרכך, אינו נסדק או מתקשה ומגנו נעים יותר. לכן, כשהעור אומר: "אני יבש" הוא יודע בדיוק מה הוא רוצה שתקני-**ואזליין אינטנסיב קר**.

ותחליב תגוף הנסכר ביותר בארה"ב * מרגיע ומוסיף לחיות לאחר השידוף * יעיל כנגד פגיעת דסרגנסים * נספג היטב ללא תחושת שמנוניות * מתאים גם לעורס-העדין של תינוקות

ואזליין אינטנסיב קר

האזנה מיוחדת

בשנים האחרונות צפתה בכמה מחברי להקחה הורגים עצמם באונות יתר של סמים ואלכוהול שחתמסר לגידול בנות והכנת אוכל צמחוני. גם אם תאמר ההפך, אל תאמינו לה. ב"ס לאווסטס חרף

מאח אבי מודגשטרן

כבוד לאנשי דאם פנים

דוד וחסד. זה הס אוחי. ידעתי שהם היו דודים
מפנין לעצת מוסיקא.
"למרים לחול" זה לכבודן בלחנה וקטורול
שמה, סמסמ, אמיתי. גיטות חשמליות שמנסרות
עו מונו, חופים קצביים וקול אייר של היינד
המשינה הוצעה את כל האבב והמעם שחית עצד
בזמנ. "אמצע חדר", "מחורה לכבלים", "חודתי
מכיר מן רק כמה מלוויסיו.

יטע, שער או לא עורדה חשומת לב אישית
החנה, התגלתה פתאום גם כסמל מין. שינתה
שמה "שעלם לא ראיתי את עצמי או את הלהקה
למל פני. למעשה, אפילו חשבתי שאנחנו להקה
מקטת, וכן גם נראינו - על עשיית ותוקליטים
המנוס ודידא. האמת היא שהנרמית לא משבת
עצמה לקליטאות ויחאלית ותחת של יחסי ציבור.
היה ילד. גובע מהשיחה המצויינת והמגיסרת
השלישית שהיא אחת מה כמו באקורד שלות.

שנה 86 הייתה שנת האביב בקיידה של ביסי
דוד והא גפירה מיי דייזיס נישאה לגיים קאר,
היה לזמן קצר המצלמה "מחזות פשוטים". לאחד
הם חלם בלילה חת השגית, יסמין. היינד בלחנה
קצבים לא מתחילים תגמרים באולפן והקליטות.
קטורול עיניה חלק ממקומה לבנות. "הן חרבו
שקט וחשוב כדור בחי", אמרה לא מבבר. "אחי
עו מעשה אני רצו אליה, ששם מתגעגעת עכשיו
(המשך בעמוד 26)

יומנים אחרי שפארוון היה בתוך, בתחה על
"מעמדי הפנים" המכה הגדולה ביותר. ג'ימי
האנימריסקוס, הגיסריסט, מת לאחר שנפל מנה
מופרות של הוראין. מונו השמיע קשה על היינד
שהיתה קשורה אליו מאוד, בעיקר ככתיבת השירים.
שנה לאחר-מכן הלך אחרי גם פארוון, שהרג עצמו
בשילוב קטלני של אלכוהול וסמים. אי אחד לא
הפתע.

ב"ס נוסה היה "מעמדי הפנים" הגיע לסוף
ורכס. היינד וצ'מברו היו אומדי עצות. הלהקה נכנסה
למשבר עמוק. בנתיים ילדה ביסי את בתה הבכורה,
לאחר רומן ממושך שניהלה עם ריי רייזיס, מהרג
להקת היקניקס". תקופה ארוכה ישבה ביסי ובתה
חד שני הבירה המסוממים מרחות באודר. אבל ביסי
היינד עשייה מתמרים גמישים ויחד עם זאת קשוחים
מאוד, כמו המוסיקה שלה לא הניסו כשסבר. לאחר
תקופת ותאוששות וטיפול בתינוקת צידמה ללהקה
את רובי מקינטוש ומלקולם פוסטר, ותורה המם
לאולפן והקלטות כדי להוציא את האלבום המב
לחנה שלה - "לומרים לחול". השם והסמל הישני
לבמה את מצבם האיש של חברי הלהקה. אבל
הקליט תקופה גם לבתה של היינד. הלהקה, אבל
דרכה מהעריסה לשנית.

"לומרים לחול" היה למעשה אלבומי-דאמי. לא
מכבר אמרה היינד שהאלבום הזה כמעט מוטס אותה.
היא בכנה ללא הרף. הרעצת ששם את הוכרונות
כ"שראיתי את הנגנים החרשים חשבתי שוב על

לאחוז בגיטרה, ויצר תרבה מקום להכרות ורשת של
צעירים שלא ידעו מה זו מוסיקה אבל הרגישו שהם
חייבים לנגן.
היינד בחנה את פוט פארוון והתלהבה מאוד.
"הוא ניגן על הכס ללא מפרט, וזו הייתה או רוד נגינה
מאוד לא מקובלת. זה היליק אותי". אמרה פארוון
הצטרף.

אחרי הגיע ללהקה ג'ימי האנימריסקוס, ומרסון
צ'מברו, מתוסף מצויין. השם "מעמדי הפנים" נבחר
לזכר שירו המפורסם של סם קוק "מעמדי הפנים
הגדול" (the gerald prelender). בין אקורד
לאקורד בחלל אולפן והקלטות ניהלו היינד ופיט
פארוון רומן לזמן מבוזבז, כיצרת, זו היתה תקופה
מצויינת, אבל לא לאס החלו להיווצר סריקים.
המשברים והתהומות בחיי האהבה של השניים
השפיעו על שאר חברי הלהקה. הם אמנם ניסו
להמשיך ולנגן יחד, אבל הפיצוצים האישיים העבירו
את האווירה. לבסוף נוצר ביניהם גוק מחולל.

אחרי שני אלבומים מוצלחים שהובילו את
הלהקה לטיכוב והשפעת בעולם, החלו חברי הלהקה
התמכרו לסמים ולאלכוהול. שיתוק את המשחק לפי
הקורים של כוכבי רוק, וזה הסילון המוסיקלי. היינד
העריצת את הבקבוק. פארוון חול להוריק לעצמו
כמויות מבהילות של הוראין. מכנז היה קשה מאוד
ועל הכמה הוא בקושי תיפקד. בסוף כל השעה היו
נאלצים לטחוב אותו החוצה. הגיע היום בו החליטו
האחריים לזרוק את פארוון מהלהקה.

ניל עשרים, כשנפדרה משנות העשרה, רצו
הוריה של ביסי היינד לקנות לה שעון והכ
היא ביקשה מהם להחליף את המזוגים בגיטרה
חשמלית שתפוצץ להם את הראש. החלום
שלה היה תלוי על קיר חדרה. קראו לו איגי פוט,
מחשוכי אגני הרוק של שנות ה'80, ומאבות מהפכת
המאנק. ביסי הייתה מכורה לו. כ"דל עזבה את ביתה
שבאווה, ארה"ב, והתקופה לצידו השני של האסלנטי
לבסות ולפגוש את אלילה פנים מול פנים. יום אחד גם
חלמה שהיא עומדת על במה לצירו של מיק ג'אגר.
מהביטלס פוחת התלהבה. עניין אותה וקטורול
מ"מולכל", כזה שגוגע כקצות העצבים.

אבל לנגון היתה או המבצר של להקת גורלות
ומסואבות. היינד חזרה הביתה, לארה"ב, כשהלום
הרוקנרול שלה חולך ומתפוגג. יום אחד צילצל
הטלפון, ומעברו השני של האוקיינוס ירבר יריר וותיק
שהזמין אותה לשונו ללונדון. היינד נפדרה שוב
מהוריה, נכנסה לגינס ודיקים וחולצת טריקו מבליטה,
הציחה את הגיטרה החשמלית במוזורה קטנה וטסה
מקם נוספת. עוד גסיון לכבוש את העולם.

הפעם מצאה עצמה הילדה האמריקנית הקשוחה
מאחזי במרכז מהפכת המאנק שהחלה להשתולל
ברחובות הבירה האנגלית. היא הסתובבה ליד כל
השמות החשובים: מלקולם מקלור, סיר ויסק, ג'וני
ה"דקוב" מ"אקוריו הסקס" ומייק ג'ונס - או מנהיג
להקת "קלאש". אחרי זמן-מה ניסתה להקים הרכב
משלה. המאנק נתן אפשרויות כאלה לכל מי שרצה

הכאן מן האל

מסדר כנס (תשלום)

יש לך פלא-פון ? פלא שאתה מקדים את כולם.

אתה מקדים את כולם כי אינך מנותק לרגע ממה שקורה סביבך. אתה נמצא בקשר כל הזמן עם כולם ולפני כולם. לגביך אין "שעות מתות" ולכן אתה יכול לנהל את עסקך ב, זמן אמיתי, בלי לבזבז או להפסיד זמן יקר. אין פלא שבעלי מקצועות שונים, עצמאים ושכירים, מספרים כיצד הצליחו, בזכות הפלא-פון, להרחיב את עסקיהם, להתייעל, לגדול, לחסוך זמן, טירחה ולתרוויח כסף.

מדהים להיווכח באיזו הוצאה זמינה הם עושים זאת: 10 ש"ח ליום (בממוצע) בלבד. גם כשאתה מחייב בפלא-פון להורג השיחה עולה לך (לדקה) רק בין 14 ל-70 אג' יותר מאשר בטלפון גגיל.

מכשיר הפלא-פון יותאם לצרכיך המיוחדים. ביכולתך לבחור פלא-פון המיועד להתקנה ברכב, לנושיאה או שילוב של שניהם יחד.

פלא-פון

אין פלא שאתה מקדים את כולם.

מסדר כנס (תשלום)

מספר טל. 03-388307

מספר טל. 04-740302/3

מספר טל. 02-716346

הכנסה מן הארץ

هَذَا مِنَ الْأَصْلِ

עדיין קשה להם לדבר. הכל מרי מדי. אבל בני האשמה, החברים, הפיקודים והמפקדים אינם יכולים שלא להזכיר שוב ושוב את מי שיזכרו להם לרדם כמו סם, נתן את כל כולו. 'כליכך אהבנו אותו. עכשיו באה שעת המבחן שלנו', הם אומרים. אורי סאין ז"ל, מפקד השיטת. 'היה במסלול קידום בלתי-מוגבל. דברי מפקד חיל הם. דום לב. צלילה שאין ממנה חזרה.

צלילה

אורי סאין הוא איש צה"ל בדרגת סרן. הוא נולד ב-1945, בירושלים, והתגייס לצה"ל ב-1963. הוא שירת כקצין חינוך בדרגת סרן, ולאחר מכן כקצין חינוך בדרגת סרן. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא היה איש צה"ל בדרגת סרן, ולאחר מכן כקצין חינוך בדרגת סרן. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

אורי סאין ז"ל (בצילום) מתוך הקדמת הספר 'צלילה' מאת יצחק רבין.

ינקם. צנוע. בן-אדם ישר. כמו פלם. אישיות. התקדם. בלי לזרוק בוג. על אף אחד. בלי פוליטיקה. כך היה אורי. לאורך כל הדרך. בלי נפילה אחת. הצידה.

הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד. הוא נהרג ב-1985, ב-18 במרץ, במהלך מבצע יצחק רבין. הוא היה מפקד השיטת, והיה אחראי על כלל הציוד והציוד.

כבר לא מעמידים פנים

(המשך מעמוד 27)

אני מתחילה לגלות כמה כסף זה להיות אמא. פעם חזקתי לעצמי הרואין וחתימת אלכוהול, חשבתי שזה הסוף בחיים. אבל היום המשפחה חשובה יותר מהכל.

היגד עברה הפלות מוסיקליות עד שהצליח יחד עם הרבה נגנים כמעט חדש את "קרב אל". חברים עזרו אותה לכתוב. היא כתבה, אבל לא היתה מרוצה ממצבאות. אחרי כמה מאמצים באולסן העיפה "דביתה" את השריד האחרון מהתרכב המקורי של "מעמיד הפנים" מרטיין צ'מברס. אני יודעת שהוא נמצא, אמרה, אבל לא היתה לי בידה. הייתי חייבת לשנות את הצליל של להקתי.

במקום צ'מברס הומינה נגני אולסן. בין המופעים היו סימון פיליפס, מיל גינור והגיטריסט קלוס אלמור, ששירת בעבר מוסיקאים כמו ריינרד בואי, ובראין איטו. "קרב אל" הוא כיום האלבום המצליח ביותר של הלהקה למרות שהוא פחות טוב מקודמיו. כל שיר הוא להיט פוטנציאלי, אבל את מקום האגדיסטיקה וה"לכלוך" של הרוקנרול חספו קלידים, שירה נקייה, אסתורית, כמעט חלופית. ההפקה נהפכה מלוטשת ומצוחצחת. היגד החלה למרוץ שמלות בשבוא במקום הגיינס ובגרי העור הצמודים. אבל למרות כל אלה היא עדיין מוליכה מנטסטית, אולי הטובה ביותר בעולם הרוק העכשווי.

מתוך האלבום יצאו להיטים כמו "אל תבין אותי לא בנך", "המנון לה", "לדתי" ו"חור מראות" - שיר שיר של ימי הביניים. באלבום גם מצוי שיר שנקרא "כמה קיבלת בשמחה" בו קוטלת היגד אמנים שחורים כמו מיקל ג'קסון, לינול ריצ'י וארתה פרגולין ש"מכירים עצמם" כשהם מופיעים בתוריד פרומוט, "הם ממשיכים להיות עבדים של האדם הלבן", אומרת על כך היגד, "מכירים עצמם בער כמה מיליוני דולרים בשביל מה לעזאזל, גידך אדם כל כך הרבה כסף", היא שואלת.

היגד (36) נמנה להישאר נאמנה ליסודות הפאנק עליהם התחבבה. לא להסתאב, לא להיות הונג של הנימטר, לעשות רק מה שבראש שלה והכי הכי - לנגן ורקדול סתור בלי פוזות. ב"18 לאווסט תהיה כאן במשך הדיסקון חשיר "אני הולכת לישון", וכל אחר יהיה רשאי לפגוש שיהיה הולכת לישון איתו.

זו שלישי בשבוע שעבר, ארבע אחרי הצהריים. מחייגים ללונדון, והטלפון מגלה סימני עייפות. לטוס, אחרי שטונה צלצולים, היגד מריטה את השמורת, נוסעת בבהילות. "הסלח לי, פשוט הייתי ליד החלון, ריבדתי עם מישהו".

דיק וושיקו לפני שהתגנפו לישראל. הפענו כבר כמעט בכל העולם. אירופה וארה"ב, נירילאנד ואוסטרליה עכשיו אחו ברור ליון ומשם נגיע לישראל.

מה את יודעת על ישראל? לא הרכה, זו האמת. אבל שמענו הרבה דברים, כולם טובים. לכן אנחנו מחכים כל כך לביקר. לא ממן פושתי את אנני לניקס, ישבו וקשקשו במשך שעה והיא סיפרה לי שההופעות של "ויריתמיקס" בישראל היו חוויה איריה. שאני חייבת לנסוע לישראל. או זהה אנחנו באים.

תבוא עם הבנות? לא. זו נסיעה קצרה רק ארבעה ימים, וחבל לטלטל אותן. כשהיינו במסע ההופעות אירופים, אה"ב, אוסטרליה או נירילאנד, לקחנו אותן איתן. הן כבר יודות מנוגות. הבה רגע, אני הולכת לקנות את הרכלי יש רגע.

קשה להיות כוכבת רוק ולגדל שתי ילדות? קשה קשה, ובעצם לא. אני אהבתי את זה, או זה פאן.

את בריגדה ששאלו את האחרון שלכם "היגד אליה, תל שירי מובטחות לטובת קרדית? יש סיפור, אבל לי מאוד קשה להבין אותו. אני רק כותבת את השירים, וזה כלו צייר שמעתי את המרשלת נותנים אה"ב. אחרי שאני נותנת לממלית

צלילה

(המשך מהעמוד הקודם)

שיר באולסן הוא מקבל חיים חרשים בהופעות על הבמה. ואחרי שישה חודשי הופעה, השיר מתבגר והנפך ליצור אחר. האלבום האחרון היה מאוד ספונטני. רובי (מקינסון, א.מ.) ואני עברנו עליו רי מחר. זה היטי של. זה פאן גדול.

את אהבת להשיג? אני אהבתי כל רבר שקשור במוסיקה. תוך מלעשות לה חיים צ'מברס...

כמו שהייתה שותפה להסתבך האנב, איך את רואה את השמעתה על המוסיקה של חיים, עשר שנים אחרי? משורר רציני ושתהיה?

האנב היה תופעה. זמנה להופעות הגדולות של שנות ה-60, תנועת הריפים, האמנות והסינדרליט. כל אחת מאלה הייתה מתאימה לתקופה, ולכל אחת מהן היו השפעות מחמשות. תופעה של ההשפעה תלוי מאוד באופנות שמתפתחות סביב המהפכות האלו. היום יש הרבה להקות חדשות, אבל מבחינה מוסיקלית - בעצם לא קורה הרבה. יש הרגשה שמיז כבר את הכל. ג'ורג' הראה חרשה. כשיש הראה, המוסיקה נשמעת אמיתית.

למי את מקשיבה ביום, אילו להקות או אמנים מויליקים אותך? לא הייתי רוצה לנקוב בשמות. אני גם לא מאזינה "כפייחית" לדריי, רק אם יוצא לי. אני אהבתי אנשים שהופיעו איתם בשנה האחרונה, כי זה מה ששמעתי. להקות כמו זורחמיקס, יד שרה נדרים, לו יד שרה פנטסטי ואני שופ.

פעם היית אהבית שחקן? אהה כן, איני שופ היה אהב. לדעתו זה היה בשיא. נשמע טוב יותר מאי-פעם. כשהנפתי אתי והופעו יחד, זו הייתה שבילי חוויה עצומה. דיברנו הרבה. עד היום אני מעריצה אותו, והוא בהחלט משפיע על הבחירה והשירה שלי. הוא ענק. את נושבת לפעמים על שני חברי הלהקה שמתו ממנויות יותר של שנים, גימרי האונסרטיקט ופיס מארידון?

זה, כל הן. בעיקר על גימרי. כשאני כותבת שיר חדש, אני שואלת את עצמי מה היה אומר עליי, מה היה מצויה זה עובד.

את בוכה רוק גדול. ברוחב מחיים אותך. גם מארידון את יכולה לרדת למפלאת בלי בכויות? כן, בסך הכל נותנים לי לעבור ברוחב אמנים, לא אני לא אהבתי את כל הופעות של הערצ אמנים, לא אהבתי שמגדירים לי. כאן, בלונדון, אני עושה דברים רגילים. כמו כולם. נוסעת באוטובוס, בתחנות, אנשים לפעמים מזהים אותי ולא מאמינים. הם חוששים שאני צריכה לנסוע במרצדס מצופה זהב... אבל אני רוצה להישאר פשוט, להיות כמו כולם.

את נהנית מהחיים האלה? מאוד. זה הדבר הכי קל בעולם. אתה מרווח כסף ולא עושה כלום. לא, ברינות, ורי אני נכר הכל לא עובדת אלא עושה מה שאני אהבתי. מוסיקה היא מה שאני הכי אהבתי, ואם אני יכולה להיות מה כל כך טוב - מה רע לי אני יכולה אינספור מעשרות בריים למרות שאני תמיד הולכת עם אותם בגדים.

מה את עושה בשאת בבית? מויות את הרהיטים, מציבה אותם בכל פעם כפיגנת חרישות. שותה חת, קוראת עיתון, מגלגלת לתחנות או יושבת עם חברים. כמו כולם. לפעמים אני הולכת למרשים.

מה ראתי לאחריה? גיימס בונג האחרון, "700 כאיור המסוכן", שכתבתי לו גם שיר יופי של טרס.

מה הנתן על מודות? היא נהדרת. משום טובה חר מה היא סבסטיאן, וזה, אצלי, מוסיקה לה רביה גקודות... גם אני סבסטיאן.

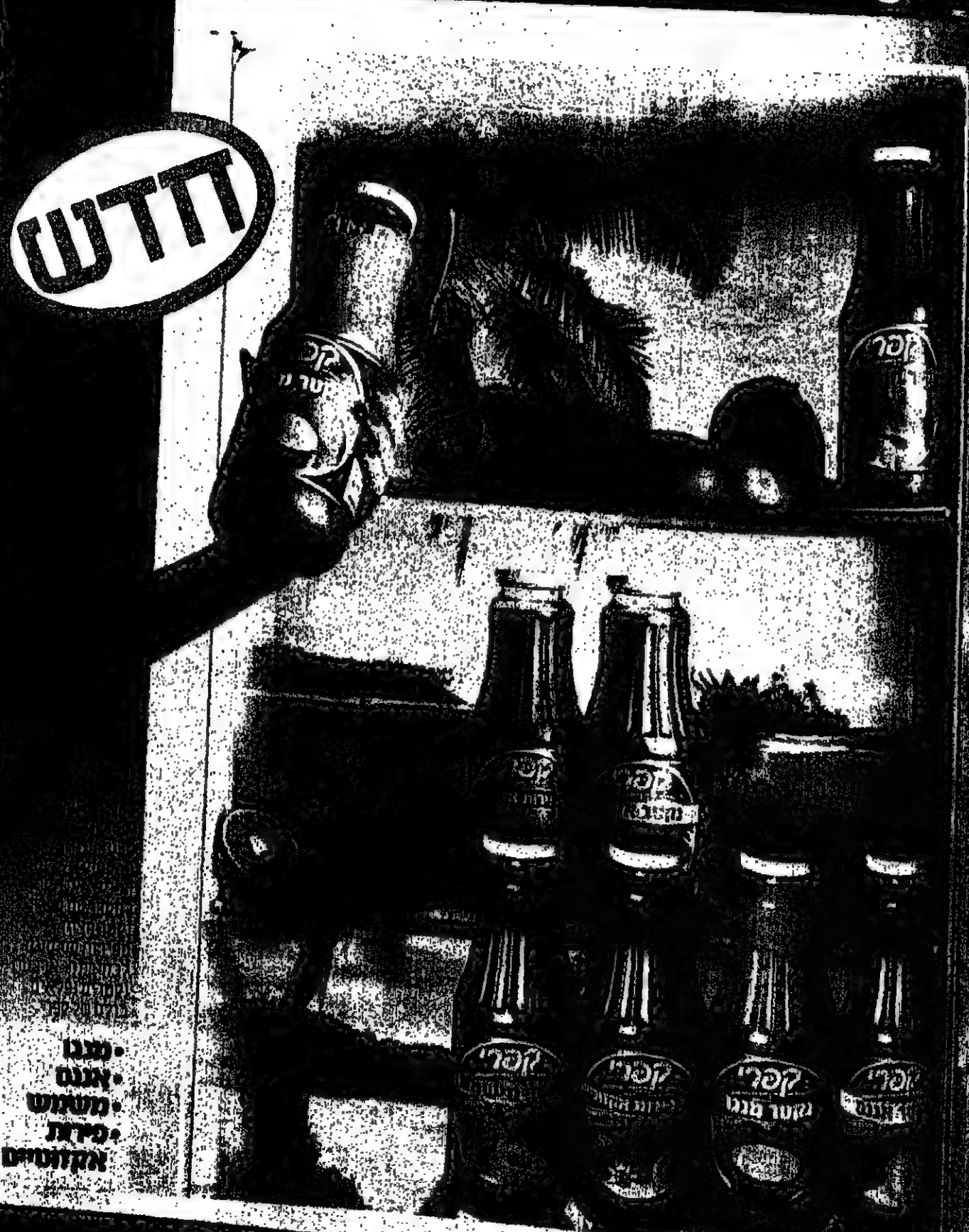
כבר עשית שנה לא ידעת? יש לי כבר שירים חדשים.

כל הן, רק עכשיו יצא סינגל חדש מתוך פסקל הקיס של גיימס בונג. השיר נקרא "אם היה גבר". מרשים לראות אותך בישראל.

כן, זה כבר קרוב מאוד. להגיע את.

אבי מורגנשטרן

זהו קפריזי קריר וקטר פירות

חדש

מנגו
אננס
מנעוש
פירות
אקוויס

האזן את האזן

שד נחמד

צילום שוט מתערוכתה של
סנדרה שרמן (תמונה גדולה)
ופציה מתוך "ביירות"
(בשחור-לבן), מחזה
המפירומלטי על אחבה
המתממשת בגטו עתידי
לחולי איידס.

תמונה אישית, מורמנת, של
נידיווק. כיר מוכתם בפתח.
מישהו שוב לחץ על מתג
המניפה שאינו מת ואינו
נעלם לעולם - כמו שמכטיה אלבר
קאמי בסיומו של "הבר", עכשיו שוב
נבחנים בני האדם ביכולתם לעמוד
בסבל. נידיווק וקשת עם המוות.
זו אסופת שבוע המחר שלי
בנידיווקי שתי תערוכות חדשות -
דמויות אנוש מכורסמות, מעוותות,
אבריות הפנימיים חשופים. גלדי בשר
אכולי זבובים. מטאציות מבהילות של
מחלה ותמונות אפוקליפטיות -
ניצולים מעקלי צדה נבלטים מאורות
אחרית השמש.
שתי הצגות חדשות בחיאסרן
"אוף אף ברודוויי" בעלות נמנה
שמגניז ריקסיות: מותר הרחוק על
הבשר. כי הבשר מתענג אך מורם
ברוך לאבריו. ועוד בשבוע המחר שלי
בנידיווקי שודי אימה מן הספרות
המקצועית הערבית המסיפה להתנוות
מינית כאמצעי ביטחון מושלם מן
האידים, מגמת התנוות בכתום שכבר
ילדה בענה העיתונאית שם ליצור
נידיווקי ספון לבטח על הספה בביתו,
מתננת מרוב ישיבה. "תפוח אדמה על
גבי ספה" (couch potatoes)
ותנועת התכרבלות בחיק הפייה הטובה
מאגדות הילדים - זו שלא תפקיד אותך
למות - ביצירות אמנות, רוכן בבלס
קלאסי שחידש ימיו. על המגמה
האחרונה וסיבותיה עמר לאחרונה
מסיכול הילדים ברונו בטלריים במסג הספרותי של
הנידיווקי טיימס".
המוות מגרה את האהבה. האפס והאינסוף
במשכים זה לזה. כך נולד מחזה היפירומלטי בשם
"ביירות", (שם שכתר המחזאי במטאפורה להרס
מוחלט), על אחבה המתממשת במוות בגטו עתידי
המיועד לאלה שביקת הרם שלהם דראתה חיובי.
כלומר מועד לאיידס. נערותו של כלואיגטו מתנגנת
תוך סיכון נמשה לגטו כדי למות עם אחבה רומיאו
ודוליה. מייססאן ואיוולרה. המגיפה השיבה אתכם
אלינו. לא בלי לגוש, עלי להורות.
לאורך המחזה מתחננת האשה במי אחבה הננוע
"ליירות" אל תוכה יריית אחבה שורא גם יריית מוות.
הגבר מסרב לשכב איתה כדי לא לטכנה. האשה מנסה
לפתוח, מתחננת: "אני יכולה לחיות בחוץ ללא סיכון
ולחוש כמות. ואני יכולה להמכין איתך ולחוש חיה".
על ישבני הכלואים בגטו מוטבעת האות P (פוזיטיב) -
חיובי. קאפו - מליחה, שוסר - מתעלל בהם. לו
נתפסה האשה הכריאה בודייתה לגטו היו תולים אתה
על פנסי רחוב 14. בכיכר טומקיס נערמות כל האמן
גוויות הערפות בימי ראשון. במכנסות הציבוריות
גוראים חולי איידס אחווי אמוק מנסים להסיר מעל
גופם וצלצות שריקש לשרסותיהם. הצופים אינם רואים
את המראות, רק שומעים עליהם. המחזה לשניים
מרוחש בחדר אפל, כך בני הזוג.

(המשך בעמוד הבא)

ניו יורק, תמונה אישית. כך שודי בכחד. לא רק אנשים נדבקים באיידס. גם האהבה
העתידי כמפלצת. לזן האנושי שישורוד בחיבת נוח של שנות אלפיים יש צורה של חבוי-אדם
ואגלה בבארים, הולך לישון מוקדם עם החוקית, קורא ספר ושוחה קוקה, לא קוקאין.

גאח שרית בוקס

هكذا من الأصل

(תמשיך מהעמוד הקודם)

רומיאו ויוליה של המגיס מנגלים את פיהם בכמויות ואיכויות שלא תעבורנה את הכמה הישראלית. אך מתוך אוצר המלים מבוהן ומגבר, זה שליווה את התקופה המצרית האורגיאטית, עולה בערת עד כלות החרשים. בלי ברשה ובלי ציניות, המאצ'ו האיטלקי הגנוע המסרב לסכן את אהובתו מייצג גישה ראציונלית המוכתרת לבסוף על ידי גישת המיסטית, הרומנטית, של האשה. המחזה מסתיים באיחודם. אהבה מתממשת במוות חוזרת אל הנצח.

שנאת האדם את גופו. מנקודת ראות האיידס האדם אינו אלא בית קיבול לנוזל ממים. האדם מצטמצם בעיני עצמו לקליפה גסולת נשמה. "אני שונא את גופי. ודע גיבור 'ביירות' אל אהובתו, 'ואני שונא אותך'. וכמוקדם אחר: 'כל טיפה מתוכי תצוץ בחיך ותזהם אותך'. הוא מכנה את גופו בשם: 'שליפותי' שנתנו בטרך הצפה מחוריינית."

ס' ר' ארט אולן, מחבר הספר "מין בטוח בעולם מסוכן", אינו רותני בהכרח. הוא מסיף לצמצם את "החלפת בני אדם". שרשרת הקיום הגדולה מהחלפת כשרשרת נולדים. החלפת בני זוג רבים בעידן האיידס מצטיירת בעיני ר' אולן כפי: "בעידן האיידס אתה לא שוכב עם בני זוגך. כאשר מתרחשת החלפת נוזלים בלשוני, אתה שוכב עם בני זוגם של בני זוגך, ועם הסוכריות והסוכנים המצטברת שלהם." אם אנחנו עלול וירוס האיידס לקנן במסגרת גופנו עד 15 שנים כשרם יתגלה, כדברי ר' אולן בספרו, אין אנו אלא קניי איידס מהלכים על שתיים. אינקובציה הוא שם המוח.

האם מתואר "ביירות", אלן באון, הוא קן איידס מולך - אני שואלת עצמי למחרת ההצגה, יושבת מלך. הוא יורע שכן, והוא יורע שאני יודעת. לאתרונה נגמל משנים רבות של שימוש בטכניק קשים. מחטים הריבה נעץ בגופו. כבדו רופאי. מחכה עכשו להתמכרות חרשה. אהבה עד מוות כמו במחזה שלו. מחכה אולי למישהו שתסכים למות איתו, אם וכאשר.

בדיקת הדם חיובית? אכול היטב, נוח, התעמל

ס' מי הדרכת לידיאטת סקס חסינית? איידס? יוצאים בניו יורק חדשים לבקרים: "מין שמור", "שחק אותה בטוח", "איך לשכנע את כיווגך להשתמש בקונדום ומדוע", "סקס בטוח בעולם מסוכן".

בספר האחרון נותן מחברו, ד"ר ארט אולן, עזות וחימאות למי שבדיקת דמו "חיובית" אך ערם נתגלו אצלו סימני מחלה. עצות אמריקניות המדירות חומרו שחור. כמו באותה בדיחה על הדיון למוות, שחולק וזף בדרכו לגורם בבוקר יום א' ואומר: "אוף, איזו דרך אינמה להתחיל בזה את השבוע!".

ובכן: "אל תאבד תקווה. אל תחשף חיך מגד, רק כדי לגלות עשר שנים מאוחר יותר כי מדריך האיידס לא התגשמו. אל תעשה דברים

מחזר המורכבי מצחים, ואני שואלת אותו על כך. אלן משיב כי עלינו למד לצחק על המוות לפני שיצחק עלינו. יש לי חברים גוטיים רבים. חברה שלי נפטרה אחרי שסיימתי את המחזה, והיא אומרת בעייפות: "אחרי מלחמת העולם השנייה, השלה אותנו המרע שיש בכוחו לצנח את המוות, להאריך את החיים, להלום האמריקני על נעורי נצח מן, אומר אלן, חלקים קטנים אחרים במחזה מליציני על תרופה, 'מה האלטרנטיבה לסקס עם חברה פרטנית', ממלמל אלן לעצמו, 'נישואין משעממים'. כתוך שממנו הוא מצפה לאהבה שתאסוף אותו אל מוות נשכח. הוא כתב מחזה על עצמו.

אלן מסרב לדבר על גישתו המנוכרת באופן מפתיע, על תיקוירי גבר ואשה בטרם שיהיו מחשבתו שנמוג כגראה רק בעת התלבוטת הבוהיטת. סתם תמלים, חסרי בדידה הגבר במחזה מתגעגע לחייה הקודמים: להסתובב עם החברה לפני בדיקתה איטלקי

באחד מריגעי השיא של המחזה מתחננת האשה במניו למחור, ולו פעם בחייו, לבחור למות למען אהבה. "אני לא אהבה את אלה אחרים, או אלהים, או אהבה את שבתו במקומן... אבל רגע המוות הוא שלי. אותו אהבה יכול לבחור. הוא שייך לך. אלן כותב שידו הול לנשיות, המתמסרת, הירדעת להתחייב, הריבה, הגבר עומד כל אותה עת על המשמר לכל תבוע את נשמתו. "סתמי מחזה על אהבה, אומר לי אלן לבסוף. לא על איידס."

הלאה תחא הבשר בני החלוק, כי בעד אמות הגנת תנועה וסתימה בתאטרון "מפתח ליד" שבאוף אף ברדוויל. ההצגה נקראת על שם בידור של הירונטוס בוש, איש ימי הביניים - זמן התענוגות הארציים. המחשה תנועתית ורדוקאית של הייה מריאליסטית, המובילה - בצורה של בוש - מן ער לנינוח.

סוף האדם תוהטא, התענוג, להגיע לנינוח ביום הדין. חרות ימי הביניים מתנוססת מולנו. הקבוצה מחוישה בעקבות הציון את נפילת האדם מתוך ק הערן אל ארציה של אנשים מתעללים בקבוצות על גבי חיות, עד שהם מרמים לחיות בעצמם. בוקעים מתוך פירות תאוה מפלצתיים. ומשם אל הנינוח בשר, ניקוב אברים במחשבת מלובנים, אנשים נצלנים על גבי כלי נגינה (סוג), למשל. חיות מברסמת כבשה. תורה ובה של גויות, אנשים תלויים ומרומים במי מיתות משונות. תמונת התבוסה וההיחלצות בהצגה היא ארציה אלימה של מין ועשיית צרכים והתפלשות כצואה וקא. האדם מצטמצם לקיום חייתני-צמחי. אינסטינקטים פרימיטיביים, ללא עידון. ללא שליטה.

ואילו בנינוחם ריחמו השחקנים על גבי תבלים שקופים מעל ראשי הקהל, תלויים, מפרפרים בין שמים וארץ, ביסודי תופת. כאים על ענשם. התוכה מזהירה כי אנשי הקבוצה הם ממשיכי העינויים של הירונטוס בוש שהן ברוחח את תאוה הבשר. אבל לצורה בתאטרוןנועה, יש אמירה משלה כאשר נטו גופי השחקנים המושלמים בחולל הגיהנום,

החוק האמריקני
החדש:
"חבוח אדמה על
גבי ספה. אינו
כא נאגט עם
החוק. יושב בית.
קורא ספר. אוכל
אור השליונית.
שוחה גינג'ר
אייל. מחנקה
אור האלכוהול
והסמים.

מציד טוען בספר על מין בטוח, כי רק חיבוק בתולי הוא אמצעי הגנה מספק מפני האיידס.

הקסה אפוקליפטית מורכבת מקרמא אוני במזיואן לאמנות מורכבת, שם מוצגת תערוכה של אמני ברלין, חלקם, כיום, בעצם כבר אמריקנים. שרירי אדם מעוותי פורפוציות נמלטים מיומה האחרון של האנושות. האחרית מסומנת בתמונה אחת בצהוב מסמא'עניי, באחרית - בזוהר ארמוני של הלבנות. שעה ארוכה נתקעת עיני בניער היפהפה של ג'ורג' בסדיק "החברים הגדולים". גבר ואשה נאפיוני המין כבר מטושטשים בגלואי סחבות קרקסיות, צבעי אברים פנימיים. הפרופורציות מעוותות. ראש אשה ועיר על גבי גוף גרל מירות. חיסוני הנשיות נבלעו במסה בשרית גברית. מני הגבר ערוכות מוטאציה לפני חיר. ידי החברים הגדולים מושטות זו זו אך אינו נגששות. איש לנפשו ביום המוות.

שעה ארוכה אני עומדת מול נסיונותיה של אזה מריה שון לצייר עלה הציון נקרא נסיונות להקרב לעלה קיר ענק. עליות נסיונות, שתי ועבר נסיונות נפל. לכל היותר היא מסיקה מן חתומות דואר עקרות. נאש. כמה התרחקנו, פרוידים מן הסכס, מופקדים ליקבון הגוף.

מה ילדיר האיידס ריאציה דתית, אינסטילוציה פאנתאיים והיחלשות בטבע? עי כמה ירחיק לכת אי האמן בין בני זוג ידוע ביום על דרישה דתית להציג תוצאות בדיקת דם לפני קשר בידאישי. באיו מירה ייעוץ בני האדם הנמרסים לסורפיה מתרחים תולי איידס המבצעים נקמה סאריסטית בעולם הגברא, ומקיימים יחס מין עם בריאים בלי להזהרים. האם תוצאה עכשו הגדה חרשה לאהבה?

המחזאי אלן באון: "המדע השלה
אותנו שיש בכוחו לנצח את המוות,
להאריך את החיים. עכשיו, החלום
האמריקני על נעורי נצח כג."

"כל מחלה היא רק אהבה ששינתה צורתה", אומר אחד מגיבורי "החוקים" של תומס מאן. עכשיו, בעידן המגיסה, צריך להחזיר את המחלה בחורה לשורש והאבה שלה ובכן, מני אהבה לפי שעה, בחלום הביעותים שלי על ניו יורק, אהבה היא מה שקורה בין שני מחזאי ארימה בתולים על הספה.

בעמוד תימוני כרטיס
ברכה לחומסקוואליס,
בתוספת קונדום. תמונה
חשעני של חשבוני
"יוניורק" עם חזן
חמונה בתערוכה של
אמני ברלין, שודי אדם
מעוותים מבלטים מיומה
האחרון של האנושות.
ידיים מושטות זו אל זו אך
אין נגששות. איש לנפשו
ביום המוות.

עוברים לצל

מאת יהודית חנוך

לא כל הסרטים המדויקים אישור משלה
ל"כ" מציגים השנים אין בהם
הם משהו "אנשי הפרטים נתונים
העיתים בצלילי מעשנות בידים כחול
החל ותחלומות אותו בעפרונות כחול
באותם צבעים השפחות בנות משמש
מחזה לבד - חורז איננו לער
באופן של אירליי הלב ליאלי מנה
מכרסם בלונדון עם פנים חורזים של
מרגה ערינה שלא אהלה שמש את
העיתים מצויה בעפרונות שיש בעולם
מתחיל צבע

הנחנים של תה הצמחים הם מקור
ההשראה לשדרת "סי טילקס" של
יבמור העיתים מרגשנות בצלילי
ידים רבן ומשנות בליי ולק-החיים
בסרטיהם. השפחות בנות כחול
אחוריהם יד

האופור הקייצי של יאולטימותי הוא
"מראה הקרקס" העיתים מרגשנות
בשילוב של גוני כחול, דווק וורוד. על
העיתים - ממק בגון אמילק חשפנות
בבתם בודד. צבעים ומצוינים לחינים
עוד שנה

הנחנים של תה הצמחים הם מקור
ההשראה לשדרת "סי טילקס" של
יבמור העיתים מרגשנות בצלילי
ידים רבן ומשנות בליי ולק-החיים
בסרטיהם. השפחות בנות כחול
אחוריהם יד

לא מוכרחים להשתוק בשמש, אפשר להסיר גזונים חומים וחברים ישר מהקופסה
פנים חרשות לקיץ בצבעי "לנקסטר"

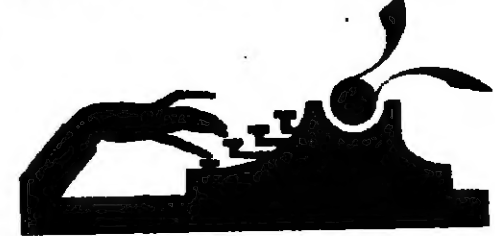
ארה"ב, שם המודעות לבריאות
עירנית במיוחד, לפעמים עד
להיסטוריה עוברים לצל בידחוני
האופנה כבר רואים הרבה יותר
לננות, כינתיים רק בכנרים, לא
בכנרים.
אצלנו על שפת הים והבריכה
עדיין מטגנות עצמן בנות-עשרה כמו
סטיקים עשויים היטב. חושבות
שחשיד עם מסנן שמש הוא כמו
שחשיד. אחרות ה'אגודה' למלחמה
בסרטן על סכנות החשיפה המוגזמת
לשמש הועילו רק מעט. שיוף בגון
שקלר עדיין נחשב יפה.
הנשים האחרות הוא תכשירים
שמשלימים שיוף מורחים על הפנים
מזנצנות ובקבוקים תכשירי סומק
הוכיחו. נמו אוחם. אפשר להגיש
עוד קצת שווף. ולהגיע למראה
והורזת מפתח.
יצרני התמוזקים כבר רצו כמה
צעים קרמים הם יודעים שכל חשיפה
לשמש ברשת בעור כמו בזרון של
מחשב וגם כשיצאים סתם להסתובב
בדרכי נחשפים לשמש. בכתם סוגים של
סרם לחות יש כבר מסנני שמש, נעשיו
החליל לחשיף אותם לשפתונים ואפילו
לצלילי עיניים. כשקונים שימו לב
לאחיות הקטנות ובדיקו אם יש גם
מסנן שמש. כך אפשר לתפור שתי
צפרה, לא במקום תכשיר עם
מסנן שמש.
כמה מתכשירי האופור. התרשים
עמיתים בפני מים. "לרבנות רחלה"
רובינשטיין יש צלילות עיניים
עפרונות לחינים קו העין השפחות.
שמתונים ומסקרה שנועדו לגלגל ולמי
הבריכה, מבטחים שלא יימחו או יזלו
גם אחרי צלילה.

חורז זה יפה, עוד אחד מהמכסים של אופור והייץ

הכזה מן האלף

חיים ואוהבים

סוד הקסם השיבטי

באנו את אבא לבית־החולים כשהוא חצי משותק, שם התברר שיש צורך לקטוע לו רגל, את זו הלא משתקת. כאשר התחיל להתלים הרופא אמר: 'עכשיו צריך לראות לו לבית־חולים טיפודי'. שמע זאת אבא ואמר לי: 'חשמה, אם תיפדו אותי למסור - ביום הראשון שם, אני מחאבד'.

אבל אני אפילו לא התחלתי לחשוב בכיוון הזה שטרם כשביל אבא. אנהנו במשפחה שכנה אחים ואחיות, כולם עובדים אצלי בחברה. עשיתי תור, שכל אחי היה שם בבית משבע בבוקר עד הערב, אחת אחת תורה ביום ראשון, את ביום שני, אחת ביום שלישי... אני אריה בשבת. כך אמרתי להם, ושחררתי אותם מבטלה באותו יום שבו הולכו להיות עם אבא. לקחתי אותם יום ואחתי לילית, כדי שאמא לא תרגע להישאר אלו לכו, אם קורה משהו. כל בוקר היו מציאים אותו למרפסת כי שם רצה לאכול. כמו מלך היה אצלנו. שלוש שנים, עד שהחירי את גשמו לשמים.

הרוב מבקר להישאר בעילות שם. התקשורת טיפלה בו בשנים האחרונות ולא בדיוק קשרת לו כתר. הוא ניסה בכל כוחו להילחם על שמו הטוב. היה משפט גדול. הוא יצא ממנו נקי אך מצולק שמו הטוב. אחרי כן נסמך מן הארץ עם משפחה, וכשתר - שבו להיות אריה כעולם העסקים שלו. אם כי היום - אריה מאפיר. פופולר נמוך. חיים הברברים שלו שמועט מפי כבית, בשעה שקשה של בין ערביים. הוא לא מקבל אותי כעיתונאי. כאמור, הוא נכונה ואיננו מונוני. כאני אלו. בעניין חבר משותק, והוא כרגיל, מוכן לתת יד, לפתוח את הכיס בלי הגבלה כאשר העניין נוגע כבודו נאמן שלו.

אני לא קוטעת אותו כשהוא מספר עד ועוד על אביו שמצא והלך והדירדיר, כצפוי, והיה צורך להביא לטיפולם בבית־החולים בתל־השומר. 'הוא לא רצה בשום אופן לחזור אל המקום שם לקטע לו את הרגל, ואז אבדתי לרופא שלו: גביא את ביה־החולים הבית. קיפתי ציור, כל מה שצריך, וראיתי שכל רופא יבוא

תיבת דואר / קריאת הגבר

אני מבקש להתייחס למכתב 'בין שני גברים' ו'תיבת דואר', 'חיים ואוהבים', 26.6.87, וכנבר ושני הנמצא מצידו השני של המיתר ברצוני להקדיש את המלים הבאות לאשה המסתתרת, עם הנפש החזקה והטובה. את כותבת: 'לארוב שני אנשים זה דבר בלתי־אפשרי'. אולי זה בלתי־אפשרי מבחינה רציונלית, כי הרי האהבה היא רק אחת, אולם במידה שהיא אמיתית, נהי חומה ויוצאת מחלב - היא בודאי אפשרית. בראוני לציון שומל בחלקך ורעל שמפיר את קטן של ונות מיתלים לו. לצאת מהחלום והשעמום והמיומנים ולחזור לתקומה בה היוונו צעירים יותר ואוהבים. כמה נעים להרגיש נאהב, וכמה טוב לדעת שקיים אדם הנמצא במרחקים ממך, חושב עליך ורוצה בך כל רגע. האמיני לי, אני חרי מייצג את אותה דמות. את מצייתת את 'השלטון' על שני גברים, אך את בודאי גם יודעת עמוק במים שאין שתי האהבות נאות. האחת היא אהבה המופעת עליי - 'הספר

אלו הביתה. כמה שצריך, פעמיים, שלוש בשבוע. וזכה זה נמשך עד הסוף. אצלנו לא נתנים לאבא לגמור במסר, ואפילו שזה היה המקום הכי טוב בציר. אבא בטח כי שלא אבא אותו לשם. אני מקשה והוואי עלך לך מלינוס. מה היה עושה אולימלא היו לך אפשרויות כספיות כאלה, כמעט בלתי־מגבלות. לפתע הוא מאבד את השקף, את הבטחון: 'אני באמת לא יודע, אבל אילו לא היה לי, אני הייתי עובר לשם, לבית החרים, ויחיי מטלטל בן, באבא, כל היום'.

זה הסיפור שלו. בצורתו החדר לו אביו את כל רכושו ויתר האחים והאחיות לא הרימו גבה. היה ברור שכך הדברים צריכים להיעשות. מפי שרק הוא, שעל פי יישש כל דבר במשפחה, היה מסוגל להחליט מה ייעשה ברכוש המורכב והמסובך של אבא. והוא מצא פתרון: לא הוא יהנה ולא אחיו ואחיותיו - שהרי לדבריו 'כולם מסודרים' - אלא בני הורו השלישי והרביעי במשפחה. זה היה עניין מסובך לאין ערוך, אבל לשם מה יש לו לאדם ידיר עוררין? גדול שרגל עמו, מכיר אותו כאת כל יד, ונתח לצידו במשך כל השנים.

ממולנו, על מקלט הטלוויזיה, ניצב צילום מוגדל וסרטי 'הנה אמי, שתחיה עד 120, מצולמת עם 34 הנכדים והנכדות תביטי כמה זה נהדר. כשקמה משנת האבא אמרתי לה - חמסיק עם כל האנאלברות האלה של הבגדים השחורים. תתחילי להנות מן החיים. תסכי, תבלי, תטיילי. וזה מה שהיא עושה כבר כמה שנים. אשה, בלי עין הרע, כ75. תביטי איך היא נראית. נהדרת האמא שלי.

תחזית לשבוע שבין 7 ל-13 באוגוסט

אריה (23 ביולי עד 22 באוגוסט) ככל הנראה תגליחו השבוע להשיג תוצאות טובות יותר. את השלבו עסקים עם בילויים: במקום תעבורה לא תהיה שום בעיה. וזה חלקן לחידוש חבולות ישנות. ילדים יתבוננו מבעי עכשיו ורבה תשומה לה.

בתולה (23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) השבוע כדאי לטפל בעניינים הביתיים לפני שמתחילים בפעילויות אחרות. במיוחד בילויים. כדאי לרמוק מן עורבות בפעילות מאוחרותי הקלטים. נטיית למרחקיותו עלולות לעמוד בדרככם - אל תחזו קטנוניות.

פנטהאוז נאל לב

לאחר, מצביע על פרקי הזמן העובר בין טיפול לטיפול, מוכיר שלומן העובר יש משמעות. ואילו עם השעון השני היא עובדת לעולם מטאפיסי בו הזמן קפא מהרגע בו מת בעלת, ומאחזה שניה ממש גם פתח במין מידוך מטודי בו הוא יוצא מעצמו וחוזר אל עצמו. ואף על פי כן, השעון כמעט אינו מניע את מחזוריו.

יש לה פרק יד רק, ואולי לכן נראים שני השעונים בצירוף מרח במיוחד. מרוחק הם נראים כמו תכשיט כבד, ומקורב הם מקבלים את המשמעות הכפולה והמשונה שלהם - משמעות שני הזמנים.

אורי תמיד אמר שאינו מבין כיצד שכנתו מהקומה השביעית יכולה בכלל לשמש כיוצאת פסיכולוגית. 'לפי איוזה וזן היא מכוונת את הפציגנטים שלה אף בכלל נתנים לאשה שעונת שני שעונים לטפל באנשים אחרים'. אבל גליה היתה עזרה לו, במלידריה נשית: 'מה זה שידך יאירה היא פסיכולוגית מציגת. אנליטיקאית בעלת שם. אצלך, כל דבר שאי אפשר לתרגם למעמד חוק, בכלל לא קיים'.

לאורי היו ריעות מגובשות על צורת עבודתם הרצויה של פסיכולוגים, ובכל פעם שרצה להציג את יאירה פיתח את התאוריה של פסיכולוג העל ותורת הרמוניה. תחילה היטה את הנושא לבעיות הפסיכולוגיה כמער, ואמר בצניעות: 'אני לא מאמין במקצוע שבו מרפאת שכיתה ורק אחרי שנתיים את מגלה את תוצאותיה'.

יאירה, הפסיכולוגית, היא בסוף שנות ה-30 לחייה. אשה בטווח עצמנה, בעלת עיניים חמות ונבונות קבועות כמנים שיש בהן סתירה מוחלטת. חלקם העליון נשי ורך, וחלקם התחתון כבד וקשה יותר, כאילו הורכבו משני פנים שונות.

יאירה מנסה, כאוהרת גליה, שלא ליפול למלכודת אותן שטמן לה אורי בפירוטקציות שלו. אבל בכל פעם מחדש, כשנוגעים במקצועה, היא מאבדת את

חיש התמור שלה וחוזרת ומסבירה כי כל פסיכולוג שיש לו בעיות מאון את עצמו באמצעות פסיכולוג אחד.

התאוריה הזו איפשרה לאורי לפתח רעיון מטודי. לפי התאוריה שלו, 'הפסיכולוגיה צפויה יום אחד להתמסדות מוחלטת. כלומר, אם לכל קבוצת פסיכולוגים יש פסיכולוגי המטפל בבעיותיהם ומאון אותם, הרי גם לפסיכולוגי העל, צריך להיות פסיכולוג אחד שיטפל בבעיותיו. לפיכך, אם יום אחד יצא הפסיכולוג העליון מכולם מרעו - הוא יפיל, כמו בשיטת הדומים, את כל אלה שנתחזקו, התפלת תגיע עד לאחרון הפסיכולוגים ולאחרון המטופלים. יאירה איננה מצטרפת לחוק של אורי. לגביה זו פנייה בקורש הקורשים. תמיד כשהיא נועמת או מאבדת את בטוחנה העצמי, היא מעיפה מבט בשני השעונים שלה, כאילו מבקשת לעמוד על הזמן העתידי, זמן שרק היא יכולה לראות אותו. מול הזמן הזה היא בוחנת את דבריו של אורי, ואת הדגשים שהיא מאבדת בשורות הבל איתו.

הנושא האחר שיאירה אינה מסוגלת לראות בעין אובייקטיבית הוא בעלה המנוח, האיש שהשאיר אחריו את שערן השכליה מרובע הרצון שנתנה לו, ועד היום אין היא מלחמת לו על כך ששם והלך ממנה כבלי למצות את כל הזמן שהשעון קצב לו.

גליה ידעה שכאשר נבטת דלת ביחס על שני בניו, הם שוויים מאוחרים במערכת יחסים שאין השכנים יכולים לדעתה אלא אם כן הצעקות מרצות, ערבות מתחת לדלת, ויורות במדרגות וחוזרות ומכער למסך דלתות השבנים.

ל'שתיקת ונעומת' - אמרה פעם לאורי - 'אנהנו אף פעם לא יכולים להאזין, ונרבה לי יסאירה ובעלה היו שריים זמן רב בשתיקת כאלה'.

אורי מצייר נוכח שפעם, ברצו של חלמת רעת, כשהפסיכולוגית עדיין עברה רק שער אחד, היא ריברה על הבעיות של 'פסיכולוג הנורס בעצמו ל'שליש'. כנראה השבח שבו עצמה הזמן הזה לא יצו לעולם ובקורתה ויתרה משתחררת.

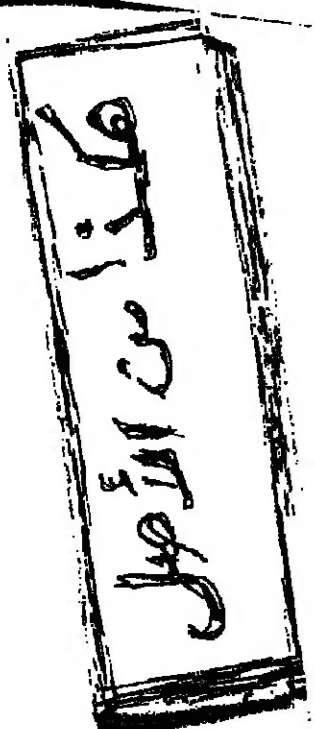
אין חורה יותר גורלה מאשר חזרת הרופא המגלה שהוא בעצמו צריך לעבור ניתוח. הרי הוא, יותר מכל האחרים, יודע עד כמה הרפואה עדיין מגששת בחלק ריק, עד כמה עדיין יש בה סכנות וסיכונים. זה אמור במרע הנוף, לשפוחות נתפס במרע מרזיק, אבל במרעו הנפש, בהם אינך יכול לדייק, המצב חמור עוד יותר.

יאירה פנתה לפסיכולוג עשית, וזן רב החלטה ער שהחליטה לעשות את הצעד הזה. 'זה כמו שישן שהתקפל לצד אתו וכדי לישר אותו צריך ילעל לצד האחר', אמרה.

הגר האחר היה הזמן. בעייתה, כפי שידעה היתה לוהר וללמוד מחדש כיצד לחיות בזמן אחר. לצמצם לאסם את הזמן האחר, הזמן שהייתה עם בעלה, לפרק את המיתוס הגדל והולך שבתה סביבו, להבין שכלמחמה עם המזים אפשר לנצח רק כאשר המזים עצמם מורקנים, מתעייפים, וחלה בהם סודיקה.

יש תעלומות שכמו במחול הצעירים - ככל שנוגה לחושפן - תמיד ישאר צפוף אחר. חיה של יאירה עם בעלה נשאיר לכי גליה ואורי בכניגת תעלומת ואם ויחיה המשותפים לא היו מבינים מרע בנה סביבו מיתוס כזה לאחר מותו.

לכמוך הגיע היום. שבו והטיעה יאירה ועל פרק ידה שערן אחר לגבר. שערן הקריטה הנשי והמקורן, חסרונן של השכליה מרובע הרצון נזק, ובמקומו נותר רק פס בור על פרק ידה השמאלי, פס ברמות שערן שצברה השמש והשאירה אותו ורוס שם בלבן. זה לא סיבת מכות לכו. בעבר של שיות נשים אינטימיות טיפלה יאירה לגליה מה התחרה מאוחרית המעשית 'לילה אחד, כאשר ביליו יחר, בחוריו, על סטל המסיכולוג, חסרתיו את שני השעונים. אני הרי לעולם לא נכנסת לימיטה כששעון על פרק ידך, אחרי כן הבנתי שניצנץ כבר אין טעם לטוב ולעגור את השעון השני'.

9.8-14.8.87

המשביר לצרכן

יקמי מוצר למשקל

יום ששי	יום חמישי	יום רביעי	יום שלישי	יום שני	ראשון
14.8.87	13.8.87	12.8.87	11.8.87	10.8.87	9.8.87

כותנות לילה
וחלוקים
קיצים

מכנסיים
ארוכים
וחולצות בד

חליפות
שמלות
וחצאיות

25% + 10%

כולל מוצרי היוקרה של סנט מייקל מרקס אנד ספנסר

סט רומנטקס

מבחר עשיר של

מגבות

20% הנחה

מבחר עשיר של

מגבות

20% הנחה

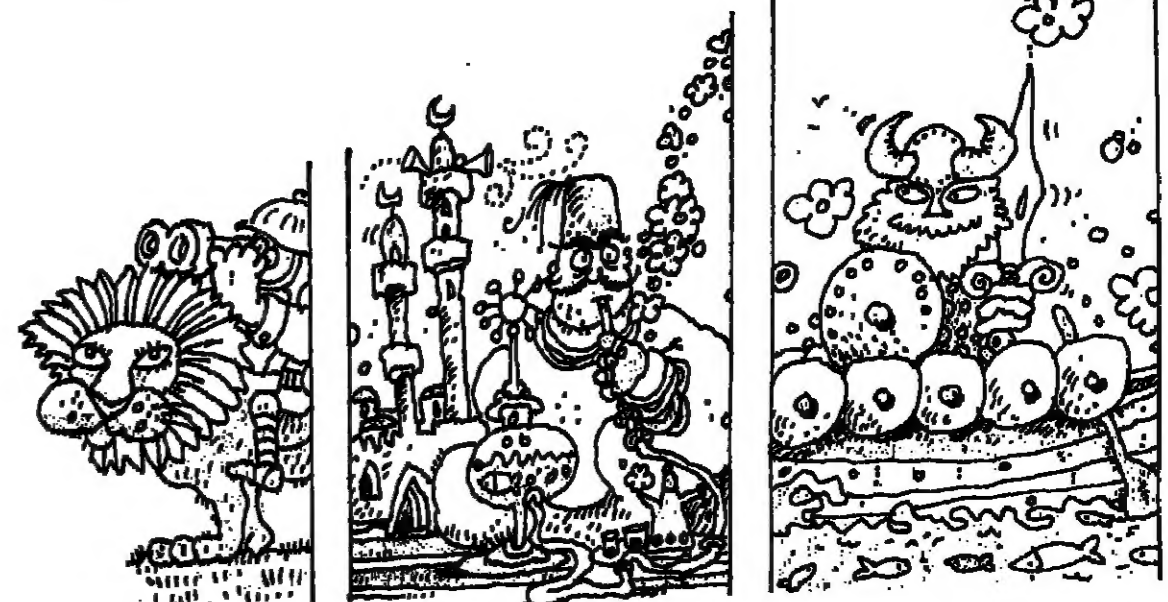
מבחר עשיר של

מגבות

20% הנחה

שרות ללקוחות המשביר לצרכן-קניה באשראי עד 12תשלומים באמצעות יצייל

מועדון
מטיילי
מעדיב

לגלות עולם נסתר עם מדריכי נאות הככר טיולי סתיו - חורף 1987

קניה

ספארי מקיף בקניה - 10 יום - 17.9

מיני ספארי בקניה - 9 יום - 13.9

ספארי לשרהי אמנות - 18 יום - 13.9

הצי האי האיברי - 21 יום - 17.9

האיברי - 21 יום - 17.9

האיברי - 21 יום - 17.9

מרכז אירופה

יוגוסלביה לעומק - 16 יום - 17.9

יוגוסלביה - 16 יום - 17.9

יוגוסלביה אוסטרית - 16 יום - 17.9

יוגוסלביה ואיטליה - 16 יום - 17.9

יוגוסלביה ואיטליה - 16 יום - 17.9

המזרח הרחוק

המזרח הרחוק הטיול הקלאסי - 28 יום - 26.9

המזרח הרחוק - 28 יום - 26.9

המזרח הרחוק - 28 יום - 26.9

טיולים בדגש מיוחד

טיול קומנדקרים - 4 ימים למדבר יחודה ומכתשים - 7.10 (סוכות)

טיול גמלים בחר הגבוה - 7 ימים למטיבי לבת לאיור תחרי טביב סנטס קטרינה - 7.10 (סוכות)

ספארי צלילה - 4 ימים צלילות וטיולים לאורך חופי ים-סוף, כולל הפלגת צלילה לאס-מוחמד - בשיתוף עם מועדון הצלילה אקווד-ספורט - 23.9 (ראש השנה) 8.10 (סוכות)

דרום אמריקה במסלול המקיף

23 יום - 23.9

סקנדינביה

